

J a b l k o s v á r u

Dr. Sylvie Bakerová

GRANO SALIS NETWORK
2004

<http://www.granosalis.cz/>

Jablko sváru – je to, co evoluční teorie byla po staletí. V dubnu 1861 Charles Darwin napsal, že nemůžeme „prokázat ani nejjednodušší případ, kdy (přírodní výběr) změnil jeden druh v jiný“. A přesto se nepotvrzená teorie začala brát a vyučovat jako jistý fakt. Ale je skutečně pravdivá? To je otázka, kterou zde doktorka Sylvie Bakerová řeší. Jak na střední škole, tak i na vysoké škole, Univerzitě v Sussex, kde doktorka Bakerová získala doktorát biologie, byla učena a napájena evoluční teorií, kterou i přijímala...až do chvíle, kdy pouhý tlak samotných faktů jí donutil přehodnotit celou tuto otázku. V tomto pojednání podává paní Bakerová své důkazy, fakta a závěry. Činí tak velmi svěžím stylem a bez nesrozumitelných vědeckých termínů.

JABLKO SVÁRU: JE EVOLUCE PRAVDOU ?

Napsala Sylvie Bakerová, doktorka věd. Se svolením vydavatelství přeloženo z Bone of Contention, Evangelical Press, první vydání 1976; upraveno, opatřeno poznámkami a převedeno do elektronické podoby v srpnu 2000 - upravil Pavel Kábrt

Obsah:

1. Jak se evoluce prosadila
2. Co dokazují zkameněliny?
3. Genetika a Boží přírodní výběr
4. Jak mladá je Země?
5. Pravdivá historie člověka

1. Jak se evoluce prosadila

„Darwinova teorie ... již není více teorií, ale skutečností. Žádný seriózní vědec nemůže popírat skutečnost evoluce, stejně jako nepopírá oběh Země kolem Slunce.“ Takto mluvil Julian Huxley roku 1959, právě sto let po vydání Darwinova díla o evoluci.

Byla to hotová bouře sporů, kterou tato teorie způsobila na svém počátku, a většina špičkových vědců té doby ji odmítala, ale dnes se nám říká, že už nejde o teorii, ale o fakt.

Ve školách se dnes děti učí jako hotový fakt, že člověk a opice jsou si vývojově blízcí. Při hodinách dějepisu se učí o opolidech se stejnou jistotou jako o Římanech. Lekce zeměpisu jsou zrovna tak ovlivněny evoluční geologií.

Vlastně celá naše společnost byla ovlivněna evolučním nazíráním, kde se špatné lidské chování chápe jako pozůstatek jeho zvířecí minulosti, kde se člověk postupně vyvíjí bez jakéhokoli Stvořitele. Tyto pohledy jsou založeny na „faktu“ evoluce. Ale je evoluce faktem? Je dokázána?

Nejprve potřebujeme zvážit jednu otázku: Jak se stalo evoluční učení tak populární? Jistěže myšlenka evoluce nezačala s Darwinem. Mnozí vědci a filosofové jí věřili již před Darwinem. Nejprve staří Řekové: Anaximander učil, že se člověk vyvinul z ryby a Empedocles tvrdil, že zvířata jsou z rostlin. Jistě, ne všichni tomu uvěřili. A to proto, že ještě jiná teorie zatlačovala evoluční teorii do pozadí, a sice teorie samoplození (spontánní plození).

Teorie samoplození učí, že tvorové mohou povstat náhle z bahna a slizu. První s tím přišel Aristoteles (a jiní) 400 let před Kristem. Věřili, že hmyz a mouchy se náhle rodí z bahna, a když může hmyz, proč ne také ostatní zvířata? Křesťané si brzy uvědomili, že tato teorie je stejně tak nebiblická jako nevědecká, podobně jako teorie evoluční. Roku 400 po Kristu ukázal Řehoř, že když ze slizu mohou povstat živí tvorové, pak není nutné věřit ve Stvořitele. Ale jeho kritika byla ignorována a samoplození bylo i nadále učeno po neuvěřitelně dlouhou dobu, až tuto nauku konečně popřel Pasteur v minulém století.

Je udivující, že se víra v samoplození mohla udržet ve vědeckém světě tak dlouho přesto, že již 200 let před Pasteurem ji oponoval William Harvey. Později, v 17. století, také Redi vědecky prověřoval možnost samoplození. Jeho současníci totiž věřili, že se červi mohou vytvořit ze zahnívajících masa. Rediho experimenty spočívaly v tom, že maso uzavřel před možností nakladení mušich vajíček - a pak se žádní červi neobjevili.

Nepřekvapuje, že se učení o samoplození ukázalo falešné, ale jak je možné, že ovládalo vědecké myšlení po stovky let? Jak může být falešná teorie věřena a učena tak nadšeně a dlouho přes názory významných vědců a proti všem vědeckým experimentům, které jsou s ní v rozporu? Věřím, že jsou to přesně tytéž důvody, proč se i dnes věří v evoluci. Dají se shrnout do názoru vědce Haeckela. Ten tvrdil, že samoplození *musí* být pravdivé, jinak by se muselo věřit ve Stvořitele. Lidé věřili této teorii proto, že nemuseli věřit Bohu Bible. Přesně to samé platí o evolucionistech dnes a evoluční teorie je v jistém smyslu jen uměle vytvořená filosofie ze starých pověr. Nebo snad neučí, že se živá hmota nějak „objevila“ z neživé? A tak po staletí byla teorie evoluce jenom držena v šachu před popularitou jinou bezbožnou teorií, teorií samoplození. Případá to velmi zvláštní, když se ohlížíme zpět, že zkameněliny nebyly tehdy pro evoluci důležitým argumentem, tak jako je tomu dnes. Jistě je však lidé znali, zkameněliny byly poprvé rozpoznány starověkými Řeky. Pochopili, co zkameněliny skutečně jsou – ztvrdlé zbytky živých organismů. Avšak ve středověku se mělo za to, že zkameněliny nemají nic společného se živými organizmy. Lidé věřili, že vznikly v kamenech působením slunce a hvězd, a tato pověra jim zabránila studovat zkameněliny vědecky.

Ristoro d'Arezzo, muž patrně věřící Bibli, byl jeden z prvních, kteří se dívali na zkameněliny vědecky. V r.1282 tvrdil, že všechny důkazy podporují biblickou zprávu o světaširé potopě. Vykopal např. jak kosti různých ryb, tak mořské skořápky na vysokém horském štítu. Leonardo da Vinci objevil zkameněliny mořských živočichů při budování kanálu v severní Itálii. Práce obou těchto mužů byla ignorována a zapomenuta na stovky let, nicméně je svědectvím, že první prověřování zkamenělin nevnukalo myšlenku evoluce.

Až v 17. stol. Steno přišel s myšlenkami téměř evolučními, když studoval skály a zkameněliny. První přišel s myšlenkou, že skalní vrstvy byly uloženy v rozličném časovém (geologickém) pořadí zemské historie, nejstarší vrstva nejspodněji. Stenovy argumenty zněly podobně, jako argumenty moderních geologů obhajujících evoluci, ale jeho myšlenky se nestaly populární. Příčinou toho byl muž, který koncem 17. stol. oponoval Stenovi a držel evoluci v šachu. Byl to John Woodward, učený profesor fyziky.

Pečlivě a přesně

Woodwardovo dílo bylo nekřesťanskými autory ceněno a popsáno jako velmi pečlivá badatelská práce. Jeho hluboká studie zemských skal a zkamenělin jej vedla k závěrům, které byly zcela odlišné od Stenových. Dospěl k tomu, že všechny důkazy ukazují ne na evoluci, ale ke světaširé biblické potopě. Zkameněliny, řekl Woodward, jsou zbytky živočichů zahynulých v potopě. Jeho práce byla tak výborná, že jeho závěry byly všeobecně uznávány. Víra v potopu se stala populární a zájem o zkameněliny vzrostl. Mnoho lidí se o ně zajímalo a začala se rozvíjet věda paleontologie.

Skutečně všichni tehdejší paleontologové neuznávali teorii evoluce. Po prostudování zkamenělin jednoduše nešlo dojít k evoluci. Právě naopak: obrovská pohřebiště zkamenělin, která byla objevena, mluvila neomylně o nějaké dávné katastrofě v dějinách Země, ve které zahynulo obrovské množství živočichů.

Ke konci 18. století začali lidé opět mluvit o evoluci. Jedním z nich byl Erasmus Darwin, dědeček Charlese, který Charlese velmi ovlivnil. Dalším byl Lamarck, který se později stal známým evolucionistou. Lamarck při svých přednáškách ke konci 18. století v Paříži obhajoval evoluci, i když neposkytoval pro ni mnoho důkazů. Lamarckovi se však pro tehdejší vědeckou společnost nepodařilo učinit evoluci populární. Protože tu byl opět muž, který jí oponoval. Byl to Georges Cuvier, jeden z největších tehdejších paleontologů.

Cuvier přednášel v Paříži současně s Lamarckem. Zatímco Lamarck v jedné místnosti hrstce lidí mluvil o evoluci, ve vedlejším přečpaném sále přednášel Cuvier proti evoluci, a to se vši silou. A tak Cuvier držel evoluční učení v šachu po několik desetiletí. Byl to schopný muž a jeho znalosti zkamenělin byly udivující – a ani na chvíli jej nevedly k evolučním názorům. Byl to jiskrný muž světoznámé popularity a vážnosti.

Zasetá seménka

Tragedií se však stalo, že ačkoli Cuvier odporoval evoluci, ve skutečnosti zasel semena pro její pozdější úspěch. Tím, že učil to, co Bible neučí – totiž, že tu bylo vedle biblické potopy ještě několik podobných katastrof. Slavné Cuvierovo jméno zapůsobilo, že mnozí jej v těchto názorech následovali. Víra v potopu Bible se stala méně populární, a to pomohlo k úspěchu Darwinovým náhledům.

Zatím co Cuvier bojoval proti evoluci v oblasti paleontologie, začala se šířit v geologii. Otcem geologie je nazýván James Hutton, který r. 1795 předložil svoji teorii „uniformitarianismu“. Tato teorie říká, že všechno bylo vždy tak, jak je tomu dnes, a že se žádné větší katastrofy (jako např. biblická potopa) nikdy neudály.

Lyell ve své práci „Základy geologie“ vyzdvihl Huttonovy myšlenky a rozvedl. Darwin byl touto prací značně ovlivněn. Hutton a Lyell úplně opustili názor, že někdy došlo k nějaké katastrofě, jako byla biblická potopa. Věřili, že procesy, které probíhají nyní, jako např. říční eroze a zvětvávání, jsou zcela dostatečné k vysvětlení současného stavu Země. Také znovu oživil Stenovy myšlenky o tom, že se skalní vrstvy ukládaly v rozličných dlouhých časových periodách, nejstarší jako základní.

Díky těmto mužům byly evoluční myšlenky vybudovány již ve staletích před Darwinem; přesto je jeho jméno s myšlenkou evoluce nejvíce spojeno. Charles Darwin ve skutečnosti neřekl nic nového. Většina prvků v jeho teorii již byla známa, ale nikdy nebyly doloženy tak uceleně a s tolika podpůrnými důkazy.

Co vlastně Darwinova teorie říkala? Začal předpokladem, že mláďata se vždy o trochu liší od svých rodičů, a že tyto odlišnosti (diference) mohou být předávány dalším generacím. Tvrdil, že zvířata s těmito odlišnostmi (variace) se rozmnoží, zatímco ostatní budou směřovat k zániku. Jinými slovy, jisté variace budou vybrány (selekci) k dalšímu trvání. Silnější přežije, ale slabší zahyne. Tímto selekčním procesem, řekl Darwin, mohou případně povstat nové druhy.

Darwin snesl pro svou teorii mnoho různého posbíraného materiálu, ale o sobě řekl, že k myšlence evoluce byl veden především svými pozorováními na ostrovech Galapágy u pobřeží Jižní Ameriky. Pověsil si, že živočišné druhy na Galapágách se sice podobají druhům na pobřeží Jižní Ameriky, ale nebyly zcela totožné. Na těchto ostrovech žije ku příkladu několik ras obrovité želvy. Darwin se začal tehdy domnívat, že všechny tyto rasy vzešly z jednoho společného předka. Ještě více jej zajímaly na ostrovech pěnkavy. Našel jich tu mnoho rozličných druhů a Darwin měl za to, že pochází všechny z jednoho původního páru. Věřil, že vidí přechodné formy, kde jeden druh se mění v jiný. Když se Darwin vrátil ze své cesty domů z ostrovů Galapágy, jeho evoluční názory byly téměř hotovy, ale váhal je publikovat. Bylo to zřejmě proto, že se bál návalu velkého odporu, který bude následovat po vytištění takové teorie. Nakonec, po dvaceti letech váhání, byla vydána (v roce 1859) jeho kniha „*O původu druhů přírodním výběrem*“.

První účinek nebyl zvlášť velkolepý. Kniha se sice dobře prodala, ale nevyvolala nejprve žádný souhlas širších vrstev. Mnozí špičkoví vědci vyjádřili svůj nesouhlas, označili tuto knihu za škodlivou a stáli poč. roku 1860 proti Darwinovi. Co způsobilo obrat a přispělo k všeobecnému přijetí Darwinových teorií? Velkým dílem k tomu přispěl muž, který podporoval Darwina od prvního vydání jeho knihy. Byl to jiskrný vědec Thomas Henry Huxley, který se chopil úkolu prosadil evoluční teorii. Rozhodný obrat přišel v červnu 1860 při zasedání Britské společnosti pro vědecký pokrok. Jak jsme již řekli, Darwin v té době nebyl v kurzu a jeho práce netvořily hlavní součást jednání Společnosti. Přece však bylo rozhodnuto, aby se na zvláštním zasedání diskutovalo o Darwinových názorech, protože byly kolem nich značné polemiky. Toto zasedání se konalo 30. června 1860 a zde se církev dopustila své první chyby v boji proti evoluci – která se pak ještě mnohokrát opakovala.

Posměšný biskup

Oslovení přítomných a vystoupení proti evoluční teorii se na zasedání Britské společnosti ujal biskup z Oxfordu, Samuel Wilberforce. Nemusel toho moc říkat, ale bylo hned jasné, že moc neví, oč jde. Jeho argumenty byly chabé, posmíval se Darwinovi nepatřičným způsobem, i když měl jistě dobrý úmysl. Na závěr svého vystoupení se zeptal pana Huxleyho, zda svůj původ z opice odvozuje od babičky nebo od dědečka. Huxley, vědec a jiskrný muž, udělal ve své odpovědi z dobrého biskupa

„sekanou“. A tak zatímco na začátku zasedání byla většina proti evoluci, na konci zasedání, díky Huxleyho výmluvnosti v kontrastu s biskupovou neznalostí, byla situace opačná. Můžeme se z toho mnoho naučit. Jestliže si nejsme jisti fakty, je rozumnější se nepřít. Navíc nic nezískáme výsměchem, větší váhu mají argumenty podané s vážností a přehledem.

Příběh, který jsme popsali, byl jenom začátkem pádu. Během deseti let se světové vědecké myšlení přiklonilo k evoluční teorii. Ovšem nejen díky Huxleyho výmluvnosti, ale přispěly k tomu ještě jiné skutečnosti. Například:

1. Darwin uvedl velké množství nových skutečností, které zdánlivě hovořily ve prospěch jeho teorie.
2. Člověk – tehdy jako dnes – byl vždy nakloněn věřit čemukoli, jen ne ve Stvořitele; teorie, která by vypadala vědecky a dávala možnost vyhnout se Božím nárokům, byla přitažlivá.
3. Církev byla v té době nepopulární, a už proto, že biskup Wilberforce byl na protievoluční straně, lidé se postavili na stranu, která byla k církvi v opozici.
4. Hned poté velká část církve učinila tragický kompromis, a začala tvrdit, že je možné věřit Genesis (tj. první kniha Bible hovořící o stvoření) i evoluci. Bylo to ovšem zbytečné a nepravdivé. Evoluce zcela jistě protřečí stvoření a není nutné dělat dojem, že jsou v souladu.
5. Je zde ještě jeden další důvod, proč rok 1860 byl začátkem příhodných časů pro evolucionisty; protože se z toho můžeme hodně naučit, chtěla bych o tom říci něco podrobněji. Měli bychom si pamatovat, že hlavní důvěru mezi důkazy, přinesenými Darwinem, získaly druhy z ostrovů Galapágy. Přesvědčivě argumentoval, že jeden druh pěnkav se vyvinul v jiný. Z toho dovozoval, že vše živé povstalo z jednoduchých živých organismů. Křesťané zaujali odmítavý postoj proti všemu, co Darwin řekl. Mylně se domnívali, že jestliže je prokazatelné, že se jeden druh pěnkav vyvine v jiný, pak je celá Darwinova teorie prokazatelná.

Ale co vlastně Bible o druzích říká? Přísloví 30,5-6 praví: „Každé slovo Boží je čisté. Bůh je štítem všem, kteří v něj důvěřují. Nic k jeho slovům nepřidávej, ať tě nepokárá a neukážeš se jako lhář.“ Kolikrát křesťané tvrdili něco, co Bible neříká a učinili tak Bohu hanbu a sami sebe učinili lháři. Říká Bible, že se druhy nemohou měnit? Jistě říká, že Bůh učinil tvorstvo podle svých pokolení, ale je to snad totéž?

Dřívější hledisko

Před 18. stoletím církev netvrdila, že se druhy nemohou měnit. Celkem v souladu s Bibli se věřilo, že se druhy měnit mohou, ne ovšem tak, aby byly čím dál tím víc složitější. Až do 18. stol. neexistovalo mínění, že druhy jsou neměnné a stálé. Teprve Švéd Carl von Linné je jako první zodpovědný za to, že rozšířil tvrzení, že druhy jsou totožné s biblickými pokoleními a jsou neměnné. Linné je známý tím, že do biologie uvedl systematiku.

Tento názor se stal populárním, upevnil se a byl doveden až do absurdna. Dokonce se jeden čas učilo, že existuje 60 druhů lidí, každý ten druh zvlášť stvořený! V době, kdy Darwin prováděl své pozorování na Galapágách, byla teorie o neměnnosti druhů jak vědeckým tak i náboženským dogmatem. Darwin o svém pozorování, že se druhy měnit mohou, řekl: „Říci něco takového je podobné, jako přiznat se k vraždě.“

Chci ukázat, že to, co Bible popisuje jako „pokolení“, není totožné s druhy. Kdyby to byli křesťané netvrdili tak slepě, mohli si povšimnout mnoha skutečných změn, které pozoroval Darwin na Galapágách. A mohli pro tyto změny uvést lepší vysvětlení, než je „evoluce“, což chci udělat v následujících kapitolách. Mohli tak předejít Darwinovu omylu a ukázat, že zatímco sledoval pravdivé skutečnosti, nebylo nutné z nich vyvozovat evoluci.

Křesťané Darwinových dnů se domnívali, že svoji věrnost musí dokázat tvrzením, že se druhy nemění. Neuvědomili si, že obhajují spíše lidskou tradici než Bibli. Jejich postoj byl škodlivý ze dvou stránek. Jednak bránil rozvoji biologie, a tudíž napomáhal podpoře darwinismu. A dále často křesťané v odporu vůči darwinismu argumentovali špatně. Problémem nebyla změna druhů, ale možnost vyvíjet se ve složitější formy.

Křesťané mohou klidně souhlasit, že se jeden druh pěnkavy změní v jiný. S čím ale souhlasit nemohou je to, že tento proces změn může vést k větší složitosti. Člověk se nevyvinul z opic. Savci se nevyvinuli z plazů. Bůh stvořil člověka, ryby, ptáky a plazy podle jejich pokolení v několika dnech a všechna sláva za stvoření patří jemu. Nemůžeme se vyhnout skutečnosti, že určitou vinu za triumf evoluce má církev. I my bychom asi udělali stejné chyby v té době. Ale ještě není příliš pozdě brát se za nápravu. Ukazuje se, že dnes máme proti evoluci větší šanci, než za uplynulých 100 let. V Americe, ale i jinde ve světě, je protievoluční hnutí pro evolucionisty velkou hrozbou.

Křesťané mají mnoho důvodů k rozhodnému tvrzení, že vědecká fakta neomylně potvrzují Boží slovo a ukazují na dílo mocného Stvořitele.

Doporučená četba - skutečnosti citované výše mohou být ověřeny:

Before the Deluge (Před potopou) Herbert Wendt

Darwin, Before and After (Před Darwinem a po něm) R. E. D. Clarke

Origins and Growth of Biology (Počátky a vzestup biologie) Arthur Rook

2. Co dokazují zkameněliny?

Proti všeobecnému názoru, je nejlepším důkazem pro evoluci studium zkamenělin – paleontologie. Jeden vůdčí moderní zoolog to vyjádřil slovy: Nejdůležitější důkaz pro teorii evoluce dostáváme studiem paleontologie. I když také studium oborů zoologie... může někomu naznačovat, že všechna zvířata jsou příbuzná, byl to právě objev různých zkamenělin a jejich správné zařazení do odpovídajících vrstev, co poskytlo skutečnou základnu pro moderní evoluční hledisko.“ (G.A.Kerkurt, Implications of Evolution). A tak musíme řešit otázku, zda záznam zkamenělin skutečně podporuje evoluci, nebo jestli spíše nepotvrzuje biblickou zprávu o speciálním stvoření a následné celosvětové potopě.

Až do Darwinových dnů nálezy zkamenělin obecně nevnukaly myšlenku na evoluci. Teprve poté, co se stala populární Darwinova kniha *O původu druhů*, musela být paleontologie nově promyšlena ve světle nových ideí.

Od roku 1880 se evoluce stala vědeckým neměnným dogmatem (vlastně náboženskou ortodoxií) a od té doby každý nálezký zkameněliny musel být vysvětlen tak, aby se to s přijatou evoluční teorií shodovalo. Odvážít se vysvětlit věc jinak znamenalo (a znamená dosud) dopustit se hereze (bludu). Byla vypracována geologická časová stupnice na podkladě zkamenělin nalezených ve skalách.

Když nejprve uvážíme, co by podle evoluční teorie mělo být ve skutečnosti nalézáno, porozumíme lépe celé problematice. Předpokládejme tedy, že evoluční teorie byla prokázána třeba jinými obory než paleontologií. Pak bychom při hledání zkamenělin měli nalézt následující:

- V nejnižších vrstvách geologického sloupce, v nejstarších skalách, by se měly nacházet velmi primitivní organismy. Při dalším pokračování směrem k mladším vrstvám bychom měli nalézt stále více složitější organismy.
- „Spojovací články“ budeme samozřejmě očekávat, to jsou pozůstatky organismů, které spojují všechny skupiny dnešních zvířat (i rostlin) – dnes už hodně oddělených od sebe, jako např. ryby a obojživelníky, plazy a savce. V poměrně nedávných skalách bychom očekávali nálezy a jasné důkazy života opolídí.
- Jistě budeme očekávat, že pořadí skalních vrstev musí odpovídat geologickému sloupci, s nejstaršími vrstvami v základu a mladými při vrcholu.

Nyní se obraťme k Bibli a předpokládejme, jako předtím u evoluční teorie, že je to ona, které nám podává pravdivý popis zemských událostí (z ranné historie Země). Jaké bychom potom očekávali nálezy v souvislosti se zkamenělinami? Abychom to mohli správně rozhodnout, musíme zvážit biblický popis událostí o ranné historii Země.

Genesis 1 (1.kniha Mojžíšova, 1.kapitola) nám říká, že Bůh nejprve stvořil Zemi pokrytou vodami. Pak rozdělil den od noci a poté oddělil vody. Část vody zůstala na zemi a část byla nad zemí, zřejmě ve formě vrstvy par nad atmosférou. Tato vrstva by měla velký vliv na podnebí země. Tepelné vlny ze slunce by dopadaly na zemi, ale obal vodních par by jim zabraňoval unikat zpět ze země. Země by pak měla mírné, teplé podnebí po celém svém povrchu, bez extrémních míst s vysokou nebo nízkou teplotou. Po stvoření vodního obalu Bůh shromáždil vodu na zemi na jedno místo, takže vznikla suchá zem, jinými slovy zde byl jeden oceán a jedna pevnina. Poté Bůh stvořil rostliny, slunce a měsíc, zvířata a konečně člověka. Člověk se po svém odvrácení od Boha stále zhoršoval, Bůh potrestal lidstvo velkou potopou, která pokryla celou zem a zabila všechny lidi i většinu živých organismů, kromě těch, co byli s Noemem v korábu. Jestli je tato zpráva pravdivá, co by měly ukazovat nálezy zkamenělin?

- Jistě by se měly nalézat pozůstatky zvířat zabitých potopou. Bylo-li skutečně zabito takové obrovské množství živých tvorů náhle, musely by zanechat po sobě zbytky koster nesoucí známky násilné smrti.
- Také by nemělo překvapit zjištění, že tato zvířata žila víceméně po celé zemi, neboť panovalo všude konstantní subtropické podnebí díky účinku vodního obalu nad zemí.
- Pokud jde o povahu zemských skal, očekávali bychom (je-li Bible pravdivá), že potopa zanechala silné vrstvy usazenin, jako tomu bývá při každé zátopě. Tyto silné vrstvy by pak konsolidovaly (zpevnilly se) a vytvořily sedimentární (usazeninové) skály po celém povrchu země.
- Protože světová potopa měla zřejmě účinky podobné přílivu a odlivu, budeme očekávat nálezy rozličných vrstev, ukládaných různými prouděními vody. Tyto vrstvy budou přeházené a na mnoha místech nesouvislé, protože celková katastrofa byla chaotické povahy.

Na a nyní musíme konečně přejít od toho, co bychom měli očekávat, ať už od jednoho nebo druhého pohledu, k tomu, co ve zkamenělém záznamu opravdu nalézáme. Je potvrzena evoluce, nebo spíše biblická zpráva? Učiňme přehled faktů v šesti pohledech.

1. Postupný vývoj?

Ukazuje zkamenělý záznam zemských skal postupný vývoj organismů od jednoduchých až ke složitým? Tak by tomu mělo být, je-li evoluce pravdivá. Jenže ve skutečnosti se zkameněliny, reprezentující mnoho rozličných druhů zvířat, objevují náhle ve velkých množstvích v určité skalní vrstvě země. Je to vrstva, která spadá podle evolucionistů do tzv. prvohor, do etapy kambria. Pod touto vrstvou, před kambriem, nenalézáme téměř žádné zkameněliny.

To je pro evolucionisty ovšem úděsné. Neboť nenalézají žádný postupný vývoj od primitivních organismů ke složitým v kambrijských skalách. Naopak, zkameněliny reprezentující všechny větší skupiny dnes žijících organismů se vyskytují náhle. Je důležité vědět, že tyto zkameněliny nejsou nejjednodušší reprezentanti těchto skupin, ale poměrně kompletní. Např. zde nacházíme velké množství trilobitů, kteří jsou dnes již vymřelí, ale náleží do stejné skupiny jako humr a rak. Trilobiti dlouzí 36cm byli nalezeni a jejich složení je značně komplikované.

Často se říká, že zkameněliny zvířat s páteří (zkameněliny obratlovců) se v kambrijských skalách nenacházejí. Je pravda, že jich tu není mnoho, ale nechybí zas úplně. Byla nalezena např. stopa lidská obuté nohy spolu s rozšlápnutým zkamenělým trilobitem. Nález je z kambria. Vypadá to, jako kdyby člověk obutou (dětskou) botou někdy šlápl na trilobit a rozmačkal ho! Ovšem, podle evoluční teorie je nemyšlitelné, aby se člověk vyvinul již před 600 miliony let.

Dále je třeba si povšimnout skutečnosti, že kambrijské skály neobsahují mnoho zkamenělin nejjednodušších organismů. Např. protozoa (jednobuněční) se v období kambria vůbec nevyskytují, přestože jen trochu výše ve skalních vrstvách jsou velmi četní. Evoluční teorie učí, že všichni vyšší živočichové se vyvinuli z jednobuněčných, a přece jednobuněční úplně chybí v nejstarších skalách, zatímco mnohem složitější tvorové jsou zde ve stovkách!

Často citovaný příklad evoluce, je případ koně. Podle zkamenělého záznamu se ve starých skalních vrstvách eocénu vyskytuje malé, čtyřprsté zvíře, známé pod jménem Eohippus. To je podle evolucionistů údajný předchůdce moderního koně, a prý čím dále k vyšším vrstvám, tím složitější zkameněliny: stále podobnější dnešnímu koni. Leč skutečnosti nenasvědčují této teorii a je nepravděpodobné, že by Eohippus byl předchůdcem současného koně. Z těchto důvodů:

- Zkameněliny koně nejsou nikde nalézány ve vrstvách nad sebou. Naopak, kosti Eohippa leží často při povrchu a jediným důvodem, proč je tato vrstva nazývána eocén je to, že jsou v ní právě tyto kosti.
- Tvrdí se, že zkameněliny vykazují postupný rozvoj velikosti, jak se Eohippus zvětšoval až k dnešnímu koni. Ale tento argument je chabý, protože dnes existuje mnoho koní rozličných velikostí.
- Eohippus a moderní dnešní kůň mají oba po 18 párech žeber, ale údajně předpokládané meziformy Orohippus - měl 15 a další, Pliohippus – 19 žeber.
- Neví se jistě, zda kostra Eohippa nebyla podobná kostře dnešního Hyraxu. Někteří vědci věří, že není žádná spojitost mezi Eohippem a dnešním koněm, ale že je to prostě jen jedna varianta současného Hyraxu. Důkazy ze zkamenělin tedy

nepotvrzují postupný vývoj od jednoduchých ke složitým organismům; spíše se složitější formy objevují náhle ve skalních vrstvách. A to je právě to, co bychom očekávali z biblické zprávy.

2. Celosvětová potopa?

Jsou nějaké důkazy v záznamu zkamenělin o katastrofální celosvětové potopě? Ano, jsou. Můžeme je shrnout v následující: Ve skalních vrstvách jsou nalézány miliony a miliony zbytků zkamenělých zvířat, často na hromadách působících dojmem obrovských hřbitovů. Dále nalézáme obrovská množství uhlí, ropy a zemního plynu, což jsou rovněž pozůstatky živých organismů. Evolucionisté tyto věci nejsou schopni vysvětlit, neboť teorie evoluce spočívá na konceptu uniformitarianismu. To je názor, že všechny procesy byly vždy takové, jaké jsou nyní, aniž by se kdy udály nějaké větší katastrofy. Potíž je v tom, že dnes neprobíhají žádné procesy, kterými by se daly vysvětlit uvedené skutečnosti. Nálezy zkamenělin v takovém množství se dají uspokojivě vysvětlit pouze celosvětovou potopou. Nyní se ještě podrobněji podívejme na rozmístění oněch zkamenělin.

(A) Zamrzlá zvířata na Sibiři

Podél pobřeží severní Sibiře až k Aljašce jsou pohřbeny zbytky asi 5 milionů mamutů. Na jednom ostrově se půda skládá z písku, ledu, a takového množství mamutích kostí, že to vypadá, jakoby tvořily základ ostrova. Na některých místech jsou mamuti pohřbeni v ledu, jinde jsou zamrzlí v usazeninách. Rozmrazené mamutí maso se mohlo klidně použít jako potrava pro psy, jak bylo mrazem dokonale uchováno. Smrt přepadla mamuty tak náhle, že v jejich žaludcích i tlamách je nestrávená potrava. Různé druhy trávy, zvonky, blatouchy, ostřice a divoké fazole byly nalezeny v jejich tlamách. Evolucionisté tvrdí, že tyto mamuti zrovna s plnou tlamou žrádla upadli do díry nebo řeky a zabili se. A sice 5 milionů kusů! Ovšem ne všichni mamuti jsou celí, někteří jsou roztrháni na kusy. Ovce, mamuti, velbloudi, nosorožci, bizoni, koně, tygři, lvi a nespočet dalších zvířat bylo také nalezeno pohřbeno v sibiřském ledu. Stručně a krátce, celkový obraz je dokonalou ukázkou velké katastrofy, při níž zahynuly miliony zvířat. Neznáme dnes žádnou srovnatelnou událost, při které by mohlo zahynout a zároveň být zachováno v konzervovaném stavu tak mnoho tvorů.

(B) Další pohřebiště zkamenělin

Na většině míst světa není ovšem teplota tak nízká, aby mohla být zvířata konzervována v ledu. A přece se po celém světě nalézají zkameněliny kostí, které jediné se uchovají poté, co se měkké části těla rozloží. Dnes může dojít k takovému zkamenění jen tehdy, když je zvíře náhle zasypano. Jakmile tělo zůstane na povrchu nebo plave ve vodě, okamžitě je rozloženo nebo sežráno jinými zvířaty. Je-li tělo pohřbeno do vhodné půdy, potom rozklad probíhá pomalu a zůstanou zachovány kosti nebo alespoň otisk po kostech. Všeobecně se má za to, že nejpravděpodobnější možnost vzniku zkameněliny nastává, je-li zvíře přímo zasypano a tak zabito, nebo je-li zavaleno krátce po smrti. Ovšem dnes už k těmto situacím na zemi nedochází, pokud bychom měli na mysli tak obrovské množství výše zmíněných zkamenělin.

Např. ryba je už dnes jen velmi nepravděpodobným kandidátem na zkamenělinu. Jakmile zahyne, je běžně v rozmezí několika hodin sežrána jinými rybami. A přece ve skalách často nacházíme zkameněliny ryb. Celá hejna ryb ve zkamenělém stavu, miliony kusů, se nalézají v rozsáhlých oblastech země. Tato zvířata jsou nalézána v agonickém stavu bez nějaké známky napadení nepřitelem. Také zkameněliny dinosaurů jsou nalézány v pozici vykazující náhlou násilnou smrt. Jeden evolucionista napsal: „Mnoho celých koster dinosaurů bylo vykopáno v... pozici při plavání měli hlavu prudce zvrácenou jakoby ve smrtelné křeči.“ (Björn Kurten - The Age of Dinosaurs). Evolucionisté vymysleli zoufalé teorie, vysvětlující, proč tato převážně suchozemská zvířata, která nežijí ve vodě, zahynula násilnou smrtí právě ve vodě. Ovšem na základě biblické zprávy není vysvětlení obtížné.

Mnoho zkamenělin.

Dalším příkladem pohřebiště zkamenělin je Kumberlandská jeskyně kostí v americkém státě Maryland. Tucty rozličných druhů savců zanechaly své kosti v této jeskyni spolu s plazy a ptáky rozličných podnebí a lokalit. Podobně nalézáme na Sicílii zkamenělé kosti hrochů. Jsou tam tak četné, že byly těženy jako zdroj dřevěného uhlí.

Mohli bychom pokračovat dále, jmenováním dalších pohřebišť zkamenělin, ale to už stačí. Nikde na světě neexistují podobná pohřebiště živočichů, kteří by zemřeli dnes a čekali na zkamenění. Uniformitarianismus není schopen vysvětlit ani to, proč tak mnoho tisíc zvířat zemřelo násilně, a to ve stejnou dobu, ani to, proč když tato zvířata umírala, byla náhle pohřbena pod nánosy. Ale biblická potopa to vysvětlit dokáže.

(C) Obrovská ložiska uhlí a nafty

Jak uhlí, tak i ropa pochází ze zbytků živých organismů. Uhlí pochází ze zbytků rostlin přeměněných působením tlaku a teploty. Nalézá se napříč celým geologickým sloupcem ve všech částech světa, dokonce v Antarktidě (Jižní pól). Tyto uhelné pánve hovoří o předchozí existenci téměř nepředstavitelné masy pohřbených rostlin.

Uniformitarianismus se snaží vysvětlit existenci těchto uhelných ložisek běžným úhynem a rozkladem stromů. Předpokládá se, že první fází je rašeliniště, které se postupně mění na uhlí působením svrchních tlaků. Jenže: za prvé není známé žádné rašeliniště nebo bažina obsahující dost rašeliny pro vytvoření většího uhelného ložiska. Za druhé není známé žádné rašeliniště, které by ve svých spodních vrstvách přecházelo v typické uhelné ložisko.

Ve skutečnosti objektivní pohled na uhelné sloje silně napovídá, že hromady rostlin byly na místo naplaveny vodou. Mnohé uhelné pánve obsahují velká množství uhelných vrstev pohřbených spolu s vrstvami jiných materiálů. Tato ložiska jiných materiálů se vždy považují za naplavená. Proč tedy ne uhelná ložiska?

Uniformitarianismus často tvrdí, že ke vzniku uhlí a ropy byly třeba miliony let. A přece se v laboratoři podařilo vyrobit z organického materiálu naftu za méně jak 20 minut. Podobně uhlí bylo vyrobeno z dřevitého materiálu ve velmi krátké době.

(D) Polystrátové zkameněliny

Jsou nacházeny velké zkameněliny (zvířat a rostlin, zvláště kmenů stromů), které jdou napříč několika vrstev 6 i více metrů silných (dohromady). Tyto zkameněliny musely být pohřbeny náhle, protože jejich vrchní část je zachována stejně dobře jako spodní. Z toho plyne, že obrovské nánosy musely být naneseny ve velmi krátkém čase. Existenci těchto zkamenělin není možno vysvětlit, jestliže přijmeme předpoklad, jako evolucionisté, že rozličné vrstvy byly ukládány v rozličných dobách po miliony let.

Uniformitarianismus tedy nemůže vysvětlit tak velké množství zkamenělin, celosvětová potopa toto vysvětlení dává. S tolika zkamenělinami, které mají evolucionisté k dispozici, bychom očekávali usvědčující důkaz teorie evoluce. Zvláště bychom očekávali, že budou k dispozici mezičlánky spojující větší skupiny zvířat jako bezobratlé a obratlovce, a mezi obratlovci: ryby, obojživelníky, plazy, savce a ptáky.

3. Zkamenělé mezičlánky?

Existují zkamenělé mezičlánky? Ve své knize o evoluci publikované r. 1967 A. Brouwer říká:

„Jedním z nepřekvapivějších negativních důsledků paleontologického výzkumu tohoto století je, že... přechodné formy se zdají být nenormálně řídké.“ (Všeobecná paleontologie). Autor říká, že v době Darwina se tato skutečnost ještě dala prominout, ale dnes „s ohromným množstvím zkamenělých druhů, které byly od té doby objeveny, musí být zjištěny jiné příčiny pro téměř totální nedostatek přechodových forem.“ Autor potom otevřeně přiznává, že prostě z větší části spojovací zkameněliny neexistují. Samozřejmě, že během všech těch let tu a tam jedna nebo dvě zkameněliny byly oslavovány jako dokonalý „missing link“, spojovací článek, a bude nutné se na něj podrobněji podívat. Při tom je však nutné zdůraznit, že se to týká pouze jedné nebo dvou zkamenělin, a ne velkého počtu.

Snad nejslavnější spojovací článek ve zkamenělinách je archeopteryx, takzvaná přechodová forma mezi plazy a ptáky. Byly nalezeny tři zkameněliny archeopteryxe, všechny ve stejném místě v Německu. O kostře se tvrdí, že je v mnoha ohledech plazí, leč tvor má nádherné, plně rozvinuté peří. Není vůbec snadné jen na základě kostry rozhodnout, zda jde o plazu či ptáka. Mnoho jasně plazích znaků na kostře archeopteryxe může být ve skutečnosti též nalezeno na jedné či jiné skupině ptáků. Tak kupříkladu prsní kost zkamenělého archeopteryxe je plochá a to je prý znak plazů, a přece vnitřní uspořádání ptáků pštrosa a emu má také tento druh prsní kosti. Drápy, které má na křídlech, jsou považovány za plazí znak, ale i dnešní mláďata některých ptáků, včetně pštrosa, je mají. Vedlo se mnoho debat mezi evolucionisty o archeopteryxově kostře. Předpokládejme, jak někteří tvrdí, že je určitě plazí. Ale co si pak počneme z těmi nádherně zformovanými péry? Péro má velmi složitou a jemnou strukturu. Evolucionisté tvrdí, že první peří byly vlastně jen roztržené šupiny plazů, ale peří archeopteryxe není nic podobného. Je plně rozvinuté, složité. Má-li tedy archeopteryx plně plazí kostru, pak má ovšem též plně ptačí peří.

A tak zde nemáme žádný náznak toho, co by takzvaná meziforma měla vykazovat, tj. jakýsi stav napůl plazí šupiny a napůl ptačího peří. Nikde zkameněliny nevykazují nějaký takový mezičlánek, tvora, který má něco jako šupiny a něco jako peří. Ve skutečnosti mnoho vědců věří, že všechny tři zkameněliny archeopteryxe jsou zkameněliny pravého ptáka. Hoazin, žijící druh ptáka v údolí na Amazonce, je ve mnoha ohledech archeopteryxovi podobný. Kromě archeopteryxe nic ze zkamenělého záznamu ani v nejmenším nedává přesvědčující spojnici mezi zvířaty rozličných typů. Když to říkám, nezapomínám na umně vypracované teorie o opolidech. Otázka je, zda zkameněliny potvrzují tyto teorie. Celý důkazový materiál opolidi zahrnuje nejvýše několik hrstí kostí a zubů. I kdyby byly v perfektním stavu, což nejsou, stěží by nám toho mnoho řekly.

Opočlověk?

Profesor G. von Koenigswald, známý podpůrce teorie opolidi, napsal tato slova ve svém setkání s prehistorickým člověkem: „Jestliže pracujeme pouze se samotnou kostrou, není snadné rozpoznat člověka od antropoidní opice. Ve skutečnosti antropoidní kostra se liší jen kvantitativně od naší. Počet lebečních kostí a zubů je stejný, rozdíl ve struktuře rukou a nohou je jen ve stupni (v míře). Co je platné, že noha horské gorily je velmi podobná lidské... jediná odlišnost je právě pouze velikost mozku“. I když hovořit o rozdílu lidského mozku je sporné, protože se liší značně i mezi jednotlivými lidmi. Předpokládejme to, co se obecně uznává. Opičí mozek je zřídka kdy větší než 600 cm³. Toto ukazuje, že opočlověk z Jižní Afriky je plně opice, neboť jedna z lebek (a jen málo z nich je ve stavu schopném měření) má 482 cm; není to tedy více než u šimpanze! Ovšem na druhé straně neandrtálský člověk je úplný superman, neboť kapacita jeho mozku je přibližně v průměru větší než průměrná hodnota moderního člověka. Proto i z jiných důvodů se uznává, že neandrtálec je plně člověk.

Pekingský člověk je považován také zcela za člověka, protože jeho lebky z Číny mají obsah větší 1300 cm³. To bychom zcela přirozeně očekávali na místě, které vykazuje známky existence rozvinutější společnosti se značně rozšířeným používáním ohně. Opočlověčí „story“ (teorie o opolidech), kterou zde nemůžeme detailně rozebírat, je z větší části založena na spekulaci a podvodu než na faktech. Následující příklad javanského člověka to ukazuje. Původní nálezy, na kterých byla založena teorie o opočlověku z Jávy, nesestávaly z ničeho více než z jedné stehenní kosti, tří zubů a části lebky. Stehenní kost vypadala jako lidská, lebka se spíš podobala šimpanzi. Ještě navíc byly tyto zkameněliny nalezeny v okruhu 15 metrů ve skalní vrstvě, která také obsahovala právě lidské lebky. Tato poslední skutečnost byla po mnoho let zatajována. Náleze těchto zkamenělin, Dubois, oznámil před koncem svého života, že tyto zkameněliny nejsou pozůstatky opočlověka, ale spíš kosti velkého gibbona. Ale evoluční svět odmítl toto tvrzení a javanský člověk, na oněch směšně nepatrných základech, se stal ve školních skriptech definitivně existujícím.

Nedávno byla celá opočlověčí story uvedena do zmatku nálezy Richarda Leakeyho v Africe. Tvrdí, že našel zbytky lidí moderního typu ve skále, která je mnohem starší než ta, která obsahovala „opolidi“. Je-li tomu tak, pak ať už „opičí lidé“ byli cokoli, jistě nemohou být postrádaným spojovacím článkem (missing link) mezi opicím podobnými zvířaty a člověkem. (Později budeme mluvit o tvrzení Leakeyho, že nalezené kosti jsou staré 2,5 milionů let.)

4. Gigantismus

Mezi nalezenými zkamenělinami byly objeveny obrovité formy téměř od všech dnes žijících druhů. Mezi plazy to jsou známí obrovití dinosauři, stejně tak gigantické želvy. Savci jsou obvykle dvojnásobné velikosti ve srovnání s jejich současníky. Byly

nalezeny např. gigantické formy následujících savců: medvědů, velbloudů, panterů, prasat, nosorožců, slonů, tygrů a vlků. Také obrovské zkameněliny ptáků. Stejně tak hmyzu s rozpětím křídel více než půl metru (např. vážka).

Základem evoluční teorie je učení, že tak, jak se zvířata rozvíjejí co do složitosti, vzrůstá i jejich velikost. A tak je skutečnost těchto obrovitých zkamenělin pro evolucionisty opravdovým zděšením, neboť to též ukazuje na pravdivost biblické zprávy. Celou věc tedy prostě ignorují.

Je ovšem nemožné ignorovat obrovské rozměry dinosaurů. Tuto věc většinou evolucionisté vysvětlují tvrzením, že zde existovalo „všeobecně teplé a mírné klima ve velkých oblastech země“ v době, kdy zde žili dinosauři. Toto podnebí umožnilo obrovité rozměry těchto zvířat, protože nebyla žádná potíž s teplotní regulací. Zvíře ztrácí nebo získává teplo povrchem svého těla. Čím větší zvíře, tím je menší povrch jeho těla v poměru k jeho váze, a jeho přizpůsobivost teplotním změnám je horší. Ve srovnání s nadměrnou teplotou dinosauřího obrovitého těla je výdej a příjem tepla nepatrný. A tak obrovitý dinosaur mohl žít docela šťastně za teplého podnebí bez velkých teplotních změn, ale ne v dnešních teplotních podmínkách. I v tropech jsou dnes značně teplotní rozdíly mezi dnem a nocí. Teorie o teplém podnebí je podpořena ještě jinými faktory. Tak např. byly nalezeny zkameněliny tropických zvířat nedaleko od pólů. A to je právě to, co bychom očekávali při čtení biblické zprávy. Již jsme řekli, že při stvoření země existovala nad atmosférou vrstva vodní páry. A ta zadržovala sluneční teplo u země a způsobovala právě ono rovnoměrné, teplé podnebí na celé zemi. Soud Boží potopou byl v tom, že se tato vrstva vodní páry zhroutila, vlastně vypršela na zem.

5. Problém vymření

Proč zvířata, jako jsou dinosauři, úplně vymřela? Vypadá to tak, jako by byla náhle smetena. To platí nejen o dinosaurech, ale stejně tak o několika dalších skupinách zvířat, např. trilobitech. Evolucionisté musí znovu a znovu připouštět, že jsou zaskočeni tím, že složitá, silná a dobře zabydlená zvířata (skupiny zvířat) náhle mizí v záznamu zkamenělin. Ovšem na základě Bible není těžké pochopit, proč k tomu došlo. Byl to důsledek potopy, která zabila většinu suchozemského života. Proč tato zvířata po potopě už dlouho nežila? Částečný důvod je ten, že nemohla přežít v nových klimatických podmínkách. Jak už bylo řečeno, dinosauři potřebují stejnoměrné klima. Nedokázali regulovat teploty svých těl, teplota jejich těla se pouze řídila okolím. Po potopě nastaly všeobecně velice vážné rozdíly teplot. Dinosauři nemohli přežít tyto podmínky. Evolucionisté často tvrdí, že náhlá změna klimatu mohla způsobit vyhynutí, ale nevysvětlí, co tuto změnu mohlo způsobit.

6. Potvrzení geologického sloupce

Evolucionisté načrtli geologický sloupec na základě zkamenělin. Nejstarší skála obsahující zkameněliny je kambrium. Je-li tento sloupec správný, měli bychom očekávat, že skalní vrstvy budou více méně ve stejném pořadí po celém světě. Lze učinit tři pozorování:

1. Tyto vrstvy nejsou nikde všechny. V nejlepším případě nalezneme na jednom místě dvě až tři vrstvy.
2. Vrstvy na mnoha místech nejsou ve „správném“ pořadí (nesprávném pro evoluci). Např. v Montaně se nalézá na vrcholu křídly prekambrijská skála. Ve Wyomingu leží ordovik (tj. druhá etapa prvohor) na vrcholu třetihorních vrstev. Jeden vrchol Alp se skládá z vrstev v tomto pořadí zdola: eocén, trias, jura křída. Hora Matterhorn je ze starších skal než její podklad. V Anglii jsou někde smíchané formace pleistocénu a křídly.
3. Nakonec musíme říci, že tři čtvrtiny zemského povrchu jsou tvořeny z usazených skal, tj. skal zformovaných vodou. A jedna čtvrtina je převážně ze skal zformovaných sopečnou (vulkanickou) aktivitou. Existence tak velkého množství sedimentárních skal, nalézajících se i na vrcholcích velehor, jistě vnuká myšlenku, že Země byla celá pod vodou. Začali jsme tuto kapitulu výčtem toho, co by se očekávalo od zkamenělin, je-li evoluce pravdivá. Bez výjimky všech šest aspektů zkamenělého záznamu, které byly popsány, podporuje biblický záznam historie Země.

Zkamenělý záznam shrňme:

1. Postupný sled zkamenělin ve skále od jednoduché do složité formy není nalézán. Evoluce neprokázána.
2. V obrovských pohřebištích zkamenělin jsou důkazy pro katastrofální potopu. Bible se prokazuje jako pravdivá.
3. Mezičlánky zkamenělin nebyly nalezeny. Evoluce nebyla prokázána.
4. Obrovitý vzrůst je právě to, co bychom očekávali od biblické zprávy. Opět docházíme k potvrzení Bible.
5. Náhlé vyhynutí zvířat je zjištěným faktem a z toho vyvozujeme důkaz pro celosvětovou potopu. Přesnost Bible se tak potvrzuje.
6. Nálezy nepodporují evoluční geologický sloupec, opět evoluce postrádá fakta.

Dodatečné poznámky

1. Populární, avšak nedokázaná teorie tvrdí, že se změnila relativní pozice kontinentů. Sférická slupka země se prý rozlomila asi do dvanácti ostrých desek, které se pohybují. Výsledek je pohyb kontinentů (jako nesené zavazadlo na transportéru). I kdyby to bylo tak, je nepravděpodobné, že by se to událo v takové míře. Že by každá část světa v některé době byla přenesena do subtropické nebo tropické oblasti.
2. Je pravda, že v malém měřítku starší, to je níže spočívající skála, může být posunuta podél horizontálních trhlin přes mladší skálu, která před tím byla nad ní. Tam, kde se to stalo, je skalní povrch roztržštěn nebo se úplně změnila podoba této skály. Tento jev však nemůže vysvětlit přesuny, které jsme citovali. Např. první jmenovaný přesun – tzv. Lewisův přesun v Montaně. Je to údajně klasický případ přesunu, ale plocha mezi oběma vrstvami nevykazuje žádné z výše uvedených známků pohybu. Spíše vrstvy ukazují, že byly položeny na sebe docela normálně. Navíc je zřejmé, že potřebné síly k přesunu jen malých skal musí být obrovské. Avšak zde jde o skálu pokrývající 7 tisíc čtverečních mil a tři míle tlustou, která byla údajně posunuta 35 až 40 mil vzhůru.

Anglická literatura z uvedených státi a pro další informace k danému tématu

(1) *Zkameněliny se objevují náhle* – viz: *The Evolution of Life* by F. H. T. Rhodes (Penguin 1962) str. 78

- (2) Nejstarší zkameněliny jsou složité, spíše než jednoduché - viz výše str. 78 –79.
- (3) Lidská stopa v kambrijské skále – viz: Why Not Creation? Edited by W. Lammerts (Presbyterian & Reformed, 1970, str. 185.
- (4) *Evoluce koně* – viz: F.W. Cousins on 'The Alleged Evolution of The Horse' in A Symposium on Creation. Edited by D. W. Patten (Baker, 1971) str. 69. G. A.Kerkut, Implications of Evolution (Permanon Press, 1960), str. 144
- (5) *Zkamenělé důkazy potopy:*
- (a) *Jednotlivé údaje* viz The Genesis Flood by J. C. Whitcomb & H. M. Morris (Evangelical Press, 1961) a The Mammoth and the Flood by H. H. Howorth (Sampson Low, Marston, Searle and Rivington. 1987)
- (b) *O rychlém vzniku uhlí a ropy* viz The World that Perished by J. C. Whitcomb (Evangelical Press)
- (c) *O polystrátových zkamenělinách* viz Why Not Creation? Edited by W. Lammerts, str.141.
- (6) *Spojovací zkameněliny:*
- (a) *O Archeopteryxovi* viz 'The Alleged Evolution of Birds' v A Symposium on Creation Edited by D. W. Patten, str.89
- (b) *O javanském a pekingském člověku* viz Meeting Prehistoric Man by G. Von Koenigswald (Thames and Hudson, 1956) a Creation, Evolution and the Christian Faith by R. Acworth (Evangelical Press), str. 24.

Literatura z dalších kapitol:

Before the Deluge by Herbert Wendt (Gollancz 1968).
 Darwin, Before and After by R. E. D. Clarke (Paternoster Press).
 Origins and Growth of Biology by Arthur Rook (Penguin 1964).

K tématu rychlého vzniku uhlí a ropy viz:
 The World that Perished by J. C. Whitcomb (Evangelical Press).

K tématu polystrátových zkamenělin viz:
 Why Not Creation? Edited by W. Lammerts, str. 141

K tématu Archeopteryx viz:
 The Alleged Evolution of Birds v A Symposium On Creation, Edited by D. W. Patten, str. 89

K tématu javanský a pekingský člověk viz:
 Meeting Prehistoric Man by G. Von Koenigswald
 (Thames and Hudson, 1956) a Creation, Evolution and the Christian Faith by R. Acworth (Evangelical Press), str. 24

O případech geologických vrstev, které nejsou ve správném pořadí, viz:
 The Genesis Flood.

K tématu Mendelových původních rukopisů viz:
 Origins and Growth of Biology by Athur Rook (Penguin. 1964), str. 295. Je tu připuštěno, že alespoň jeden významnější vědec v Mendelově době věděl o jeho práci.

Viz též:
 Man, Time and Fossils by Ruth Moor, který popisuje, že Mendelovy spisy byly široce rozšířeny.

Evoluce oka představuje velkou výzvu Darwinově teorii, viz:
 Eye and Brain by R. L. Gregory (Weidenfeld & Nicolson, 1966).

3. Genetika a Boží přírodní výběr

Byl letní den v klášterní zahradě v České republice před 100 lety. Většina mnichů neviděla nic zvláštního v hrachu, který tam rostl. Ale jednomu z nich byly tyto rostliny velmi důležité, dělal s nimi vědecké pokusy. To, co zvlášť udivovalo Gregora Mendela, byl způsob, jakým rostliny předají znaky dalším generacím, a co by se mohlo stát, zkříží-li se bílé kvetoucí rostlina s červeně kvetoucí. Bude příští generace červeně nebo bíle kvetoucí? A když se zkříží velká rostlina s malou rostlinou, jaká bude výška? Jak Mendel prováděl pokusy a analyzoval výsledky, uvědomil si, že objevil některé základní zákonitosti, týkající se dědičnosti. Velice vzrušen publikoval svá zjištění ve vědeckém časopise, ale vědecký svět to úplně ignoroval. Zklamán, zastavil svůj výzkum. Mendel zemřel roku 1884; asi ho nenapadlo, že po dvaceti letech se stane světově známým badatelem nové vědy. Jeho práce je dnes chápána jako základ vědy o genetice, studia dědičnosti. V předchozích kapitolách jsme se zabývali vznikem evoluční teorie a důkazy zkamenělého záznamu. Nyní je nutno zvážit, zda výsledky genetiky podporují myšlenku evoluce. Mendel publikoval své nálezy ve druhé polovině šedesátých let 19. století, což je doba, kdy se Darwinova teorie stávala populární. Publikoval v tehdy známém časopise, který byl velmi rozšířený a známý. Jeho článek byl objeven až 16 let po jeho smrti, roku 1900, kdy byl rozpoznán jeho význam. Přesto byly jeho výzkumy ještě řadu dalších let ignorovány. Proč neuznán?

Proč byly tak důležité objevy ignorovány? Jistá odpověď je, že odporovaly Darwinově teorii evoluce. Dnes se to neuznává, avšak zůstává pravdou, že to, co Mendel objevil, zpochybnilo jeden z mnoha předpokladů evoluční teorie. Je to vidět ze skutečnosti, že když byla Mendelova práce znovu objevena, Darwinova evoluce utrpěla dočasné zapomenutí. Po chvíli se evoluční učení opět objevilo v jemně odlišné formě, o které se říká, že je zcela v souladu s Mendelovou genetikou. Jak ale uvidíme, obě teorie jsou zcela neslučitelné a nemohou být současně pravdivé obě.

Co vlastně Mendel objevil? Křížil různé rasy jedlého hrachu. Čím vlastně popřel Darwinovu teorii? Když zkřížil červeně kvetoucí rostlinu s bíle kvetoucí rostlinou, výsledkem byla červeně kvetoucí rostlina. Mendel potom zkřížil tyto kvetoucí potomky a zjistil, že výsledkem jsou potomci v poměru 3 červené ku 1 bílé rostlině. To lze pochopit, když uvážíme, jaké geny jsou zde při křížení angažovány. Gen je jednotka, která rozhoduje o určité charakteristice, zde o barvě rostlin. Může mít dvě formy. Jednu, která dává červenou, a druhou, která dává bílou barvu. Potomci původního křížení červených s bílými byli všichni červení, ačkoliv ve skutečnosti vlastnili stejně tak gen pro červenou i pro bílou barvu rostliny. Z toho Mendel usoudil, že červený gen je dominantní (nadřazený) bílému. Proto rostlina, která má oba geny, bude červená. Když se pak tyto červeně kvetoucí rostliny druhé generace zkříží, vznikne možnost, že se dva bílé geny sejdou, výsledkem pak je bílý potomek. Možnost, že potomek obdrží alespoň jeden červený gen je v poměru 3:1.

Mendelův experiment

Mendel zjistil při křížení červeně kvetoucích rostlin, které jsou už potomky původního křížení, že lze jednak obdržet jak bíle, tak také červeně kvetoucí rostliny. Darwinova teorie spočívá na předpokladu, že v tomto případě bílá charakteristika byla **n o v á** charakteristika získaná mladými rostlinami, aniž ji předtím měly rodiče. Tedy rasa si osvojila nové charakteristiky, platí-li, že se vyvíjí. Mendel ukázal, že vlastnost **nebyla získaná**. Existovala už celý čas v rodičovských generacích, maskována dominantním genem. V nové generaci existuje v přesně stejném zastoupení, jako tomu bylo v rodičovské generaci. Samozřejmě, že je možné ztratit některé geny zabitím těch jedinců, kteří je mají, ale není možné získat nové. Nebylo tedy udivující, že teorie Darwina se začala kymáčet, když tato fakta vyšla na světlo. Byla zachráněna od pádu teorií, která říká, že geny se někdy mohou přeměnit do úplně nových forem. Tato radikální změna genu se jmenuje mutace. A toto je podoba, ve které se Darwinově teorii dodnes věří. Předpokládá se, že mutace mohou změnit gen k nové formě. Proces přírodního výběru prý používá selekci k vybrání nových genů příznivých pro organismus a potlačuje ostatní. Evolucionisté tvrdí, že klasickým příkladem je jeden druh motýlu (Biston Batularis). V letech 1860 se vyskytovaly převážně v bledé barvě, i když tmavá forma se v malé míře vyskytovala též. Během následujících 100 let tmavá forma se stala více a více běžná, až se světlá forma stala úplně vzácná. Důvodem této změny byla skutečnost, že tmavá forma byla původně v nevýhodě, neboť byla jasně patrná na světlé kůře stromů. Tak byla snadnou kořistí dravců. Světlá forma nebyla snadno vidět, a tak snáze unikla. S průmyslovou revolucí se však stromy pokryly spadem a ztmavly a situace se změnila. Bledá forma byla nyní nápadná dravcům, zatímco tmavá unikala. Proto se rozšířila. To je příklad toho, čemu evolucionisté říkají přírodní výběr. Nové geny jsou vybrány, jestliže přináší výhody organismu. A předpokládá se, že vznikají mutacemi.

Pozn.: V poslední době vyšlo najevo, že obrázky v učebnicích, které ukazují tyto motýly na kůře stromů, jsou evoluční falzifikáty. Motýli byli na kůru přilepováni lepidlem nebo špendleni, aby teorie evoluce měla alespoň nějaký „důkaz“ – P.K.

Mutace

Moderní teorie evoluce stojí nebo padá s otázkou mutací. Jestliže mutace neprobíhají, je pro evoluci nemožné, aby dospěla k nějakému pokroku. Musíme tedy rozebrat otázku mutací, zda k nim dochází tak, jak evolucionisté tvrdí. Za prvé je jisté, že k nim dochází. Za druhé je též jisté, že každá větší změna v genu je vždy změnou k horšímu. To je to, co bychom očekávali. Geny jsou složité a úžasně uspořádané a každá větší změna povede jen ke zhoršení funkce. Toto připouští genetické po 70 letech intenzivních experimentů. Během doby provedli tisíce mutací různých organismů, ale nepředvedli ani jeden přesvědčující důkaz evoluce. Ve skutečnosti se nyní všeobecně uznává, že příznivé mutace jsou velmi vzácné; jejich převážná většina jsou buď mutace škodlivé, nebo neutrální, které nemají žádný význam pro genetiku dané populace. Každé individuum podstupující mutaci má spíše tendenci zahynout a genetická struktura dané populace jako celku zůstává neovlivněna. Mutace jsou velmi daleko od toho, aby byly samy od sebe schopny vyprodukovat nové, schopnější geny, které umožní vývoj organismu. Nemění genetickou strukturu celku. Spíše ji oslabují. I kdyby mutace probíhaly podle tvrzení evolucionistů, přesto by to k evoluci nevedlo.

Osobní svědectví

Osobní svědectví může vysvětlit, co jsem myslela tímto výrokem. Týká se toho, jak jsem došla ke svým současným pohledům na evoluci, neboť mé odmítnutí evoluce na vědeckém základě začalo právě při řešení otázek kolem mutační teorie. Byla jsem nejprve učena evoluci v detailech na základní škole v zoologii. Učili mne ji jako existující skutečnost, která se udála mutačními procesy a přírodním výběrem.

Pak jsem studovala Vysokou školu v Sussexu, kde jsem tři roky studovala biologii – z evolučního hlediska. Byla jsem celou tu dobu křesťankou. Nejprve jsem věřila, že člověk může věřit Bibli i evoluci, ale časem v Sussex jsem se stávala velice nešťastná právě v této otázce. Uvědomila jsem si, že oboje nemůže být pravdou. Toto dilema trvalo téměř až do posledních let školy. Rozhodující obrat nastal jednoho dne, když jsme na semináři diskutovali o vývoji oka obratlovců. Oko je velice složitý orgán, má komplikovanou strukturu, světlo je vedeno na oční pozadí a dopadá na buňky, které jsou na ně citlivé. Má jemnou strukturu, aby světelná informace, která prochází až ke zrakové části mozku, mohla být skutečným viděním. Začali jsme na semináři diskutovat o tomto úžasném orgánu. Asi jednu hodinu se mluvilo v bludném kruhu. Evoluce oka byla jasně nemožná. Všechny specializované a kompletní buňky, které tvoří naše oči, se prý vyvinuly proto, že docházelo k výhodným mutacím uvnitř mnohem jednodušších předcházejících buněk. Ale jaký užitek má díra v předu lebky, umožňující světlu procházet na buňky necitlivé na světlo? Jakou cenu má čočka vytvářející obraz, není-li zde žádný nervový systém interpretující obraz? Jak se mohl vizuální nervový systém vyvinout dříve než mu oko dávalo informaci? Probírali jsme tento problém z každého možného úhlu, ale nakonec jsme připustili, že nevíme, jak se to mohlo stát. Já jsem pak řekla, že když jsme zjistili, že je nemožný vývin oka, že čestné a vědecké by bylo připustit, že se nevvinulo. Moje slova vyvolala šokující mlčení. Lektor, vedoucí seminář, pak řekl, že nechce začínat žádnou kontroverzi, zatímco ostatní ve skupině se začali vysmívat mé víře v Boha. Ale já jsem vůbec Boha nemyslela! Já se jednoduše snažila nahlížet na problém objektivně a vědeckou cestou. Od té chvíle se mi jevílo jasné, že teorie evoluce je nevědecká, a že mutační teorie je beznadějná. Nestačí ani vysvětlit vznik jednoduššího orgánu (mnohem menšího divu) než je oko obratlovce.

Nejsem sama

Nejsem sama ve víře, že i kdyby se užitečné mutace děly, nebudou přiměřeným vysvětlením evoluce. Znamý biolog Sir Alistair Hardy to ukázal v knize „Živý proud“, kde připomíná jednu z nejdůležitějších myšlenek evoluce – stejný orgán v různých zvířatech se prý vyvinul ze stejné struktury v jednom společném předku. Vezměme např. ploutev tuleně, paži člověka a křídlo ptáka. Ačkoliv se liší tvarem a funkcí, všechny končetiny mají stejné uspořádání kostí. Tudíž se tvrdí, že všichni tito tvorové se vyvinuli z nějakého primitivního obratlovce, který sám měl toto základní uspořádání kostí. Takovými strukturám, které jsou z jednoho společného předka, se říká homologické struktury.

Další příklad homologického složitějšího orgánu je vidět v mouše. Je mnoho typů ovocných much a některé mají oči vzhledově velmi odlišné. Ačkoliv se liší, evolucionisté tvrdí, že jsou vyvinuty z jednoho dřívějšího typu oka. Jsou tedy homologické. Evoluční teorie říká, že všechny homologické orgány se vytvořily díky mutacím v genech, řídicích původní orgán. Jinými slovy: geny produkující homologické orgány dnes jsou stejné jako geny, které produkovaly orgány předchůdců. A prý je to sama struktura, která se změnila. Velký problém pro evolucionisty je tento: v mnoha případech může být ukázáno, že to, co nazývají homologickými orgány, je produkováno činnostmi docela rozličných genů. Např. jsou dva druhy ovocné mušky s očima považovanými za homologické, avšak tyto oči v těchto dvou případech jsou zcela prokazatelně produkovány rozličnými geny. To není osamocený případ. Během mnoha let bylo objeveno mnoho případů. Nelze popřít, že koncept homologie ve sféře podobných genů, předávaných dřívějším předkem, se úplně zhroutil. Na příklad uvažujme o přední končetině původních předchůdců obratlovců, o genu, který řídil její vývoj. Chcete-li, lze měnit mutací tento gen třeba milionkrát! Tyto změny nikdy nezpůsobí, aby se vyvinula lidská ruka nebo ploutev tuleně, protože tyto orgány jsou řízeny úplně jinými geny.

Během minulých 70 let se tvrdilo, že genetika podporuje evoluci. Nyní jsou proti tomuto tvrzení námitky. Viděli jsme, že Mendelovy experimenty ukázaly, že nové charakteristiky nejsou získávány populací, ale předávány přímo z rodičů na děti pomocí genů. Proto neprobíhají žádné změny z generace na generaci, na jejichž základě by mohla probíhat evoluce. Dále vidíme, že mutační teorie nepodporuje evoluci. Genetika hovoří pro stvoření.

Přírodní výběr

O genetice musí být řečeno více. Výzkum, probíhající během minulých 70 let, ukazuje k jednomu závěru: evoluce se nikdy neuskutečnila, Bible zůstává v platnosti. Zvažme teoretický případ toho, co evolucionisté nazývají přírodním výběrem, a pak z toho vyvodíme logické závěry. Představme si populaci mořských ptáků, která existuje v jedné z několika rozličných barev. Jak se populace zvětšuje, někteří ptáci kolonizují sousední ostrov, který je tmavý. Bílí a šediví ptáci jsou snadno vidět dravci a jsou rychleji likvidováni. Tmaví ptáci nejsou tak snadno vidět a přežívají déle.

Časem se rasa tmavých ptáků rozšíří, jak světlí postupně vymírají. Podobný proces probíhá na jiném, nedalekém ostrově jen s rozdílem barvy ostrova. Tento ostrov je tentokrát světlý a bílí ptáci se rozšíří. Tak se přírodním výběrem vytvoří dvě rasy z jedné původní populace. Případně lze uvažovat o nich jako o nových druzích.

Vyprázdnění

Evolucionisté tvrdí, že takto probíhá evoluce. Ale co by se stalo z genetického hlediska? V původní populaci existovaly geny pro černé, tmavošedé, světlešedé a bílé barvy. Na černém ostrově byli majitelé světlých genů ztraceni. Přírodní výběr učinil genofond chudší. Je zde přítomno přece méně – a ne více (jak žádá evoluční teorie). Z toho plyne, že populace se nemůže zdokonalit, není-li zde nových genů. Protože nová populace tmavých ptáků je geneticky chudší, je také náchylnější k vymizení. Změna prostředí (jako např. to, že z černého ostrova se stane bílý) způsobí vyhynutí rasy přítomností dravců. Jestli se toto děje ve velkém měřítku, očekávali bychom, že mnoho druhů vyhynulo, a to je to, co skutečně historie ukazuje. Jinými slovy: přírodní výběr směřuje ke genetické smrti. Nesměruje tedy k vývoji komplexnějších druhů. Viděli jsme, že proces přírodního výběru vede k novým variacím tvorů, kteří jsou chudší na geny než předchozí populace. Z evolučního hlediska by to znamenalo, že tvorové jako amoeba (z níž by vzešli vyšší tvorové), by museli mít nekonečně bohatší a mnohem různorodější genofond než my! To je ovšem směšné. Z opravdu vědeckého hlediska skupiny zvířat musely kdysi existovat s mnohem různorodějšími a bohatšími charakteristikami, z nichž pochází více specializované typy, které máme dnes. Věřím, že to je právě v souladu s Bibli: Bůh stvořil zvířata „dle svého druhu“.

A tak v tomto procesu přírodního výběru nevidíme ve skutečnosti evoluci, ale velkou Boží schopnost, moc, moudrost a milosrdenství. Nezapomeňme, že podnebí které dnes máme, není to, které bylo při stvoření. Celosvětová potopa za Noema přivedla nesmírné změny. Bůh ve své velké moudrosti stvořil lidi a zvěř s dostatečnou genetickou přizpůsobivostí přežít tyto změny. Některá zvířata (např. dinosauři) nebyla schopna adaptace a vymřela. Dnes máme zvířata jako třeba tropické ryby nebo polární zvířata, která jsou omezena na velice úzké klimatické pásy. Přírodní výběr jim umožnil přežít původní populaci stvořenou Bohem. Proces přírodního výběru pracuje na základě již existujících faktorů dané populace. Např.: tmavá forma motýla již existovala předtím, než se přírodním výběrem stal nejběžnější formou. Bůh vytvořil Adama s genetickou potencií pro vznik všech současných ras.

4. Jak mladá je Země?

Pro evolucionisty 10 000 let je kapka ve vědru. Nic evolučně významného se nemohlo stát v tak krátké době. Evolucionista věří, že Země je 4,5 miliardy let stará. Vysmívá se tvrzení Bible, že všechna stvoření nejsou starší než 10 000 let. 4,5 miliardy nebo 10 000 – čemu máme věřit? Máme uvažovat v mezích tisíců anebo miliard let, jde-li o historii Země? Než se teorie evoluce stala populární, vědci uvažovali v rámci tisíců let. Brzo bylo však zřejmé, že evoluce požaduje miliony. Ne proto, že by mnoho faktů svědčilo o velkém věku Země, ale naopak vědci potřebovali pro pravost evoluční teorie prokázat, že Země je miliony let stará. Jak uvidíme, všechny datovací metody, používané pro měření stáří Země, jsou založeny na principu uniformitarianismu. A nyní zvážíme dvě větší otázky:

A. Jak stará je Země?

B. Jak dlouho existuje život na Zemi?

A. Jak stará je Země?

Dřívější metody, používané k určení zemského stáří, byly založeny na čase, kterého je třeba k tomu, aby se Země ochladila z roztavené hmoty, dále na tom, jak dlouho trvá, aby se nashromáždilo současné množství soli v moři, jak dlouho trvá sedimentace, aby byly vytvořeny skály. Tyto metody vyústily v rozporné výsledky a evolucionisté je odmítli proto, že nedávají dostatečně dlouhý věk, potřebný pro evoluci. Začátkem tohoto století vědci počali zdokonalovat radioaktivní metody datování, a na nich jsou založeny současné odhady stáří Země. Radioaktivita je založena na skutečnosti, že atomy radioaktivních látek jsou nestabilní, to jest, že mají tendenci rozpadat se a stávat se menšími atomy. Během procesu rozpadávání se uvolňuje energie z radioaktivního atomu ve formě rozličných typů záření. Ne všechny radioaktivní atomy určité látky se rozpadají stejně rychle. Jeden atom může existovat tisíce let, než se rozpadne. Bylo zjištěno, že je potřeba určitého času k tomu, aby se polovina atomů dané radioaktivní látky rozpadla. To je známo jako **poločas rozpadu** látek. Poločas rozpadu látek je důležitý k určení stáří radioaktivního materiálu. Jedna z radioaktivních látek užívaná při výpočtu zemského stáří, je uran, který se rozpadá, až po řadě stádií vytvoří olovo.

Dejme tomu, že byla nalezena část skály s obsahem 6,25% uranu, zbytek je tvořen olovem. A hned tady přichází velmi důležitá kritika radioaktivního datování, která se týká nejen uranové metody, ale všech radioaktivních technik: totiž že není možné jistě vědět, kolik které látky (zde uranu a olova) bylo na počátku. Byly vytvořeny jisté předpoklady, ale konečný vypočtený věk zcela závisí na těchto předpokladech. Je-li jeden předpoklad chybný, konečná kalkulace bude rovněž chybná. Není například žádný důvod k předpokladu – označme ho předpoklad č. 1, že skála na počátku neobsahovala žádné olovo. Jedna skála v Coloradském dole byla datována na základě předpokladu č. 1 a vykazovala stáří 725 milionů let. Ovšem potom bylo zjištěno, že 95% olova ve skále zde bylo již na počátku. To znamená, že předpokládaný věk skály byl o 700 milionů let vyšší. Dále předpoklad 1 říká, že žádné olovo nebo uran nebyl ztracen ze skály jinak, než radioaktivním rozpadem. Ve skutečnosti však uran se může ze skály vytrátit jiným způsobem. Uran se často vyskytuje ve formě, která je snadno rozpustitelná slabou kyselinou. Testy ukázaly, že až 90% všech radioaktivních prvků některých žul může být odstraněno z povrchu tím, že je skála vyluhována slabou kyselinou. Dále jsou zde rozpory mezi vědci o skutečné délce poločasu. 4,5 miliardy let bylo určeno pro uran, ale ne stejná jistota panuje u ostatních radioaktivních prvků užívaných k datování. Podobné pochybnosti vznikají u předešlých předpokladů. Při předpokladu 2 a 3 (tj. že původně bylo ve skále 50% olova a při předpokladu 3 navíc bylo ztraceno 50% uranu jinak než radioaktivním rozpadem) vystávají stejné potíže. Tyto předpoklady jsou neprokazatelné. Je zřejmé, že vykázaný věk pro nějaký kus skály se bude velice lišit kvůli vykázaným předpokladům. Uranové datovací metody se ukazují jako nespolehlivé, protože předpoklady nejsou jisté. To také přineslo rozličné výsledky, které z těchto metod vyplynuly. Ve skutečnosti použitím uranových metod datování vystalo tolik potíží, že mnoho prvních technik muselo být opuštěno.

Nejvíce přijímaná metoda je metoda „poměrného izotopu olova“. (Izotop je termín popisující rozličné atomové formy, ve kterých se prvek může nalézat). Některá část skály často obsahuje několik různých izotopů olova. Stáří se pak určuje z poměru jednoho izotopu olova k druhému. Ovšem tato metoda je převážně pouze odhadem, protože nikdo neví, kolik kterého izotopu zde bylo od počátku a kolik ho je z radioaktivního rozpadu uranu. Vědci se také snažili vyhnout těmto potížím uranového datování užitím třech různých radioaktivních metod ke zjištění stáří skály. Jestliže tři různé metody udají stejný věk, je zde určitá jistota správného závěru. Tři metody často užívané měří následující poměry:

- a) Uran 238/olovo 206
- b) Uran 235/olovo 207
- c) Olovo 207/olovo 206

Ovšem, když tyto tři metody byly užity pro určitý kus skály, byla zjištěna různá stáří. Když jedna skála ve Švédsku (která také obsahovala zkameněliny) byla prověřována, metody daly výsledky 380,440 a 800 milionů let.

V současnosti se uznává, že rozdílné výsledky nejsou výjimkou, ale pravidlem. Kdyby se přiznala pravá příčina, bylo by to pro datovací uranové metody osudné. V radioaktivním materiálu se jeden izotop olova může změnit v jiný procesem „neutron-gama“ reakce. Olovo 206 se může změnit na olovo 207. Došlo-li k tomu, je jasné, proč metody nedávají stejné výsledky. A z toho plyne, že metody uran-olovo jsou pro solidní datování nepoužitelné! Vědci datující skálu nevědí, zda olovo 207 vzniklo rozkladem uranu 235 anebo z olova 206 neutron – gama reakcí.

Potassium-argon (K/Ar) datovací metoda se stala velmi módní. Ale nedávné výsledky těchto metod obsahují následující neuvěřitelná zjištění: „Nyní je známo, že...části zemské kůry...mohou vykazat K/Ar data mladší než skutečný věk krystalizace o několik desítek nebo i stovek milionů let. Byly poznány případy, kdy minerální vzorky dávaly neobvyklé stáří K/Ar dat, někdy větší než udávaný věk Země.“ (Z knihy Understanding the Earth od Gosse, Smithe a Wilsona).

Takové neobvyklé výsledky nejsou překvapující, neboť atmosféra Země obsahuje až jedno procento argonu. Poněvadž skály tento plyn snadno absorbují, jak má někdo vědět, kolik izotopu argonu 40 vzniklo rozpadem potassia a kolik pochází z atmosféry?

Aby bylo možno odhadnout, kolik argonu přišlo z atmosféry, hledá se přítomnost velmi řídkého izotopu atomu argonu 36. Ten je přítomen jako malá část v atmosféře, ale není důsledkem rozpadu potassia. Toto množství argonu 36 ve vzduchu je známo a předpokládá se, že bylo vždy stejné. Není ovšem žádný důkaz, že toto množství argonu 36 bylo vždy konstantní. Naopak je pravděpodobné, že stoupá jako výsledek bombardování vrchních vrstev atmosféry kosmickými paprsky. A tak obsahuje-li skála jen malé procento argonu 36, nemusí to nutně znamenat, že byla jenom málo ovlivněna atmosférou. Spíše atmosférický argon mohl být zachycen v minulé době, kdy procento argonu 36 bylo nižší. Podobné výpočty mohou být chybné na základě skutečnosti, že argon 40 může být koncentrován na povrchu skal v důsledku jeho unikání z větších hloubek, kde je tlak vyšší. Tato koncentrace by vnikala vyšší stáří skal, než by bylo ve skutečnosti. Nespolehlivost datovacích radioaktivních metod je dobře ilustrována skutečností, že vzorky 22 vulkanických skal z rozličných částí světa, o kterých se ví, že byly vytvořeny během minulých 200 let, dávají stáří v rozmezí 100 milionů až 10 miliard let běžnými radioaktivními metodami. Přes tyto velké potíže vědci tvrdí s důvěrou, že věk Země je 4,5 miliardy let. Člověk se diví, na čem je tato důvěra založena. Jak jsme viděli, datovací uranová metoda je nevěrohodná a metoda potassium-argon má velké otazníky. Jak v tomto stavu může být prokázán věk Země? Na základě důkazů musíme konstatovat, že metody používané vědci k určování stáří jsou nespolehlivé.

Co tedy Bible učí o skutečném věku Země? Někteří křesťané uvěřili, že rodokmeny v 5. a 11. kapitole knihy Genesis jsou kompletní a z toho pro ně plyne, že stvoření může být datováno do roku 4004 před Kristem. To znamená, že by Země byla stará asi 6000 let. Jiní věří, že 11. kapitola Genesis (1. kniha Mojžíšova) není přesnou chronologií, a že Země může být o něco starší než

6000 let, asi ne více než 10000 let. Velká většina křesťanů, kteří vysvětlují Genesis doslovně, bude souhlasit, že není možné natáhnout délku času více než 10000 let. Jsou nějaké vědecké objevy, které by ukazovaly na tak mladou Zemi?

Pamatujme, že celosvětová potopa by způsobila tak drastické změny na Zemi, že by nějaké o mnoho starší datování bylo extrémně obtížné. Nicméně jsou zde mnohé ukazatele, že svět není tak starý, jak evolucionisté tvrdí, a to následující:

1. Zemské magnetické pole

Země se chová jako gigantický magnet, kolem kterého je magnetické pole. Dnes víme, že síla magnetického pole rychle klesá. I kdybychom přemýšleli uniformitarianisticky, muselo by to znamenat, že Země je mladá, protože už jenom před asi 8 tisíci lety by se síla zemského magnetického pole rovnala síle magnetické hvězdy, což je velmi nepravděpodobné, natož pak před milionem let. (Pozn.: poločas rozpadu mag. pole je 1400 let.) Další věc je skutečnost, že magnetické pole vzniká působením cirkulací elektrických proudů v zemském jádru. Pak by ale teplota, vyprodukovaná silnějšími proudy, než byly před 20 tisíci lety, byla tak obrovská, že by jistě způsobila roztavení Země.

2. Kosmický prach

Pokud vlastníte zahrádku, tak možná ani nevíte, že tato zahrádka je každým dnem zasypána určitým množstvím kosmického (meteorického) prachu. Tento prach obsahuje zvýšené množství niklu, a proto se dá dobře změřit jeho množství. Vědci se rozcházejí v přesném množství tohoto spadu, ale je přijímáno, že tisíce a možná miliony tun prachu se usadí na Zemi každým rokem. Kdyby tomu tak bylo po 4 miliardy let, museli bychom nacházet na Zemi obrovské nánosy prachu, zvláště na dnech oceánů. Takové nánosy však neexistují. To ukazuje na velmi mladý věk oceánů a planety Země. Vezmeme-li množství niklu v oceánech a uvážíme-li rychlost usazování niklu ve vodě z meteorického materiálu, délka doby jeho usazování vychází na několik tisíc let, ne miliony.

Američtí vědci ze střediska NASA se obávali, že měsíční modul, který měl v roce 1969 dosednout poprvé s lidskou posádkou na měsíční povrch, se zaboří do obrovského množství prachu, usazeného za miliony let předpokládaného stáří Měsíce. Ve skutečnosti nebylo nalezeno více jak něco kolem jednoho centimetru síly vrstvy tohoto prachu. To také ukazuje, že Měsíc nemůže být starý miliardy let. (Pozn.: Evolucionisté byli tímto zjištěním velmi překvapeni. Dnes někteří tvrdí, že prach ztvrdnul a stal se součástí měsíčních skal, nebo že se vypařil, nebo že frekvence kosmického spadu není tak velká, jak se myslelo...)

3. Atmosférické helium

Helium se neustále tvoří rozkladem uranu a thoria v zemské kůře. Avšak není ani zdaleka dost helia v atmosféře vzhledem k předpokládanému věku Země a rychlosti úniku helia ze skal. Bylo vypočteno, že absolutní maximální věk Země na základě produkce helia, by byl 26 milionů let. Tento výpočet předpokládá ovšem nulové množství helia v atmosféře na počátku, což nelze dokázat. Evoluční vědci se snaží tento problém obejít tvrzením, že helium překonává gravitaci a uniká z atmosféry, ale není o tom žádný důkaz.

4. Mořské usazeniny

Oceány musí být alespoň jednu miliardu let staré, jestliže se veškerý nám známý život vyvinul z chemikálií v moři, jak tvrdí evolucionisté. Leč každý rok je odnášeno ze země asi 27 miliard tun sedimentů a nanášeno na oceánské dno. Jestli tato rychlost usazování zůstala konstantní po miliardu let, potom hloubka usazeného nánosu by byla asi 30 km. Představovala by odstraňování nánosu z kontinentů asi 57 km silného. Ve skutečnosti je zde v průměru jen asi 3/4 km usazenin na vulkanické skále dna oceánu, zatímco i sám Everest není více než asi 8 km nad mořským dnem. Za předpokladu konstantní rychlosti eroze všechny současné oceánské usazeniny by byly naneseny pouze během 30 milionů let. Evolucionisté předpokládají, že rychlost eroze nebyla konstantní, neboť ledová doba ji značně urychlila. A ovšem potopa mohla způsobit docela snadno všechny velké usazeniny v krátké době, jak řekl známý geolog A. Holmes:

„Oceánské usazeniny nejsou dostatečně silné, aby odpovídaly předpokládané délce geologického času.“ (Principles of Geology)

5. Sůl v moři

Sůl je neustále splachována do moře. Bylo vypočteno, že vytvoření solné skály odpařováním za nepravděpodobného předpokladu, že na počátku zde nebyla žádná sůl, by trvalo 200 milionů let, vzhledem k současnému množství soli. Tedy příliš málo vzhledem k předpokládaným miliardám let, vyžadovaným evolucí. Křesťané ovšem věří, že Bůh stvořil moře s přesným obsahem soli nutným pro mořský život. Tyto skupiny důkazů ukazují (Pozn.: A je jich ještě mnohem víc), že Země je mnohem mladší než 4,5 miliardy let, jak říkají evolucionisté. Skutečnost, že evolucionisté mnohdy poskytují data v rozmezí milionů let, nemusí křesťana trápit. Jak jsme viděli, všechna data závisí na předpokladu, že procesy byly konstantní v minulosti a na nedokazatelných předpokladech, týkajících se původního stavu Země. Tyto procesy nebyly vždy konstantní a potopa byla velkou katastrofou, během níž se udály velmi rychle podstatné změny. Nadto Země – stvořená kompletně a perfektně Bohem – již dosáhla během šesti dnů své existence stavu, o kterém evolucionisté mají představu, že vyžadoval dlouhodobý postup.

B. Jak dlouho existuje život na Zemi?

Evolucionisté tvrdí, že život na Zemi existuje už miliony let. Hlavními ukazateli na život v minulosti jsou zkameněliny a archeologické pozůstatky. Jak vědci obecně datují zkameněliny? Na základě starého argumentu, který se točí v bludném kruhu. Zjednodušeně: „Jak stará je tato zkamenělina? To záleží na tom, kde v geologickém sloupci leží skála, ve které se našla. A kde v geologickém sloupci tato skála leží? To záleží na tom, jaké zkameněliny obsahuje!“ Chcete-li si to ověřit, otevřete si nějakou knihu o paleontologii a budete číst, že stáří té které zkameněliny je takové proto, že byla nalezena v určité vrstvě geologického sloupce. Otevřete si nějakou knihu o geologii a budete číst, že stáří té které skály je takové proto, že obsahuje určité zkameněliny. Ač to zní neuvěřitelně, celý geologický sloupec byl vybudován tímto způsobem a zkameněliny nyní nalézané jsou datovány tímto způsobem. Geologové a evolucionisté připouští, že je tato argumentace v bludném kruhu, ale netrápí se tím! Byl to asi právě tento důvod, proč vědci začali vyvíjet datování radioaktivními metodami. Již jsme uvedli případ datování skály pomocí uranu. Skála obsahovala zkameněliny a odhady se pohybovaly mezi 380 a 800 miliony let. Ve skutečnosti datování uranem je zcela nepoužitelné pro zkameněliny, protože skály obsahující olovo, které pochází z uranu, nejsou těmi skalami, které obsahují zkameněliny. Také proto, že pomocí uranu se nedá datovat nic mladšího než 10 milionů let.

Datovací metoda potassium-argon může být použita u datování mladších skal, ale opět ne přímo zkamenělin. Je tedy zase použito datování zkamenělin měřením věku vhodné skály, nalezené ve spojitosti s těmito zkamenělinami. Předvěký člověk, nalezený Richardem Leakeym, jehož stáří je odhadnuto na 2,6 milionů let (jak jsem se zmiňovala v předešlé kapitole), byl datován touto metodou. Odpovědný specialista na izotopové datování, profesor E. T. Hall nedávno uvedl, že první vzorek skály, který byl analyzován, „dal nemožné datum 220 milionů let“. Toto datum bylo odmítnuto jednoduše proto, že nezapadalo do evoluční teorie, a tak se v rozboru vybral druhý vzorek. Ten dal přijatelnější datum 2,6 milionů let. Tento případ ukazuje jak nespolehlivost metody K/Ar, tak i předpojatost, s jakou evolucionisté k měření přistupují.

Datování pomocí radioaktivního uhlíku

Metoda datování pomocí radioaktivního uhlíku C14 je užitečná jak pro paleontology tak i pro archeology. (pojmenovaná podle radioaktivního izotopu uhlíku). Teoreticky může být uplatněna přímo pro zkameněliny, zatímco ostatní metody závisí na datování skal, ve kterých se zkameněliny nalézají. Metoda uhlíku 14 (14C) byla vypracována Libbym ke konci roku 1940. Mnoho základních námitek vrhá pochybnost na spolehlivost této datovací metody. Uvážíme jenom dvě z nich. Za první teorie předpokládá, že C14 je v atmosféře v rovnováze, že je štěpen stejnou rychlostí, jakou je vytvářen. Avšak výpočty učiněné k prověření tohoto předpokladu ukázaly, že C14 je vytvářen téměř o 1/3 rychleji než štěpen. Je-li tomu tak, pak žádná zkamenělina datovaná touto metodou nemůže být starší než několik tisíc let. Vědci neochotní přijmout tento závěr dali přednost tvrzení, že C14 je v rovnováze, a to přes rozporná zjištění.

Konstantní poměr

Za druhé datování metodou C14 závisí na předpokladu, že poměr izotopu C14 k běžnému uhlíku v atmosféře byl vždy konstantní. Jestliže však Země byla před potopou obklopena vrstvou vodní páry, jak naznačuje Bible, kosmickým paprskům by to zabránilo v pronikání do atmosféry. Byly by pohlceny vodním obalem. Je také pravda, že by kosmické paprsky byly odchýleny od Země mnohem účinněji zemským magnetickým polem, kdyby bylo v minulosti silnější. Se slabším kosmickým zářením v atmosféře by produkce C14 byla nižší než dnes. Bylo by méně C14 v atmosféře před potopou a poměr radioaktivního izotopu C14 k (neradioaktivnímu) C12 by byl mnohem menší než je dnes. A tak zkameněliny které obsahují velmi málo C14, nemusí nutně být hodně staré, protože dané zvíře mohlo žít před potopou, kdy bylo v atmosféře velmi málo C14. Z tohoto a i z jiných důvodů se dnes všeobecně přijímá, že metody C14 se dá použít pouze pro datování v rozmezí 5000 až 10000 let před námi. Libby sám toto uznal.

Tak jsme viděli, že evolucionisté nemají žádnou spolehlivou metodu pro datování zkamenělin. Křesťané věří, že většina zkamenělin jsou zbytky dávných tvorů uhynulých v potopě. Tudiž datum potopy by dávalo nejvyšší stáří většině zkamenělin. Datovat něco před potopou, jak jsme viděli, je neuvěřitelně obtížné. Je zde nějaký důkaz, že dnešní život na Zemi pramení ze života, který přežil potopu před několika tisíci lety? Ano, je to zřejmé na základě těchto důkazů:

1.

Neexistuje žádný věrohodný historický záznam datovaný před tak asi 3000 let před Kristem. Mnoho rozličných linií historických důkazů ukazuje 5000 let zpět jako začátek pravé civilizace. Profesor Libby toto poznal, když se snažil ověřit svou metodu C14. Řekl: „První šok, který jsme zažili s doktorem Arnoldem byl, když naši poradci nás informovali, že historie se rozpíná pouze 5000 let zpět. Čtete sice články v knihách, že ta a ta společnost nebo to a to archeologické místo je třeba dvacet tisíc let staré. Ale my jsme rychle zjistili, že tyto dávné věky nejsou známy přesně, ve skutečnosti asi tak doba První Dynastie Egypta je první historické datum, na které můžeme spoléhat s určitou jistotou.“ (Citováno z Radio-carbon Dating od A. J. Monty White).

2.

Datování stromů počítáním jejich ročních letokruhů ukázalo, že je zde mnoho živých stromů – borovice banksovka a sekvoje – ve stáří kolem 4000 let, při tom ale žádné starší. To jsou nejstarší živé objekty nám známé a vskutku nezničitelné.

3.

Současný stav populace, 5 miliard lidí, neodpovídá milionům let existence člověka, jak ukazuje datování Spojených národů. Jak jsme prověřovali otázky „Jak stará je Země?“ a „Jak dlouho existuje život na Zemi?“, tak jsme viděli, že věda nemůže poskytnout definitivní odpověď. Získané výsledky závisí plně na použitých metodách a všechny metody spočívají na nedokazatelných předpokladech. Když se snažíme měřit vzdálenou minulost, musíme nevyhnutelně učinit předpoklady, které není možno ověřit. Nesmírné a zcela neoprávněné předpoklady, které vědci učinili, jsou, že podmínky, které převládaly na počátku zemské historie, trvají dodnes jen s velmi malými rozdíly. Otázku, kterou musíme těmto vědcům dát, položil také Bůh Jobovi: „Kde jsi byl, když jsem zakládal Zemi?“

Jediný způsob, jak se můžeme dozvědět věk Země přesně je nechat si ho říci tím, kdo byl při vzniku Země přítomen. Když vědci mohou spoléhat pouze na odhad, mohou křesťané mít jistější pramen v poznávání Bible. Kdo jsme my, abychom zpochybňovali Boží časové měřítko? „Kde jsi byl když jsem zakládal Zemi? Víš, kdo ji rozměřil? Na čem jsou upevněny její základy, nebo kdo položil její úhelný kámen?... Může někdo bojovat s Bohem a nalézt na něm vadu? Odpověz ty, kdo se s Bohem hádáš.“ (Job 38 a 40)

Dodatek č. 1 – Druhý zákon termodynamiky

Skutečnost radioaktivního rozpadu, o kterém jsme mluvili, je zvláštní případ zákona, jenž je velkou hrozbou pro evoluční teorii – druhý zákon termodynamiky. Tento druhý zákon je tak základní pro celou vědu jako první. „Zákon“ zde jednoduše znamená popis toho, co se pravidelně a univerzálně odehrává v říši přírody.

Oba zákony potvrzují učení Bible o původu Země. První zákon udává, že celkové množství energie ve vesmíru je konstantní, tj. že energii nelze ani vytvořit, ani zničit. Tak bychom to očekávali, když Bible učí, že po šesti dnech Boží stvořitelská činnost skončila. Druhý zákon odporuje teorii evoluce. Říká, že ačkoliv celkové množství energie zůstává konstantní, množství použitelné energie se neustále zmenšuje. Příkladem na to je mnoho. Máme-li vytvořit nějaký komplikovaný stroj (např. auto), pak to vyžaduje velké množství energie – je velmi nepravděpodobné, že kterákoliv část stroje by vznikla pouhou náhodou. Na druhé straně, jestliže své auto necháte samo o sobě a nebudete ho udržovat, brzy začne reznout a nakonec se stane hromadou beztvareho kovu. Tento

proces znehodnocování je všeobecným zákonem přírody. Každý proces ponechaný sobě samému, směřuje ke zpomalení, rozrušení, stává se více náhodným a méně organisovaným. Např. jak ubíhají léta, stárneme – nikdo neočekává, že bude mládnout a silít.

Nebo když dáme horký šálek čaje na studené místo, nebude se zahřívát, ale chladnout. Tyto obecné příklady jsou důsledkem všeobecného zhoršování, což je proces popsán druhým zákonem termodynamiky. Bible nám vysvětluje tento zákon i jeho původ. V epištole Řím 8,21 čteme, že příroda je podrobena rozpadu a rozkladu a první kapitoly Genesis ukazují, jak k tomu došlo. Ukazuje, jak Bůh vytvořil nádherný, uspořádaný a vysoce složitý vesmír, a jak v důsledku lidského hříchu byla na toto stvoření vnesena kletba. Tak pořádek a plán původně vložený začal podléhat rozkladu. Není to snad ten proces, který vědci popisují druhým termodynamickým zákonem? Je-li tedy druhý zákon pravdivý, pak je evoluce nemožná. Druhý zákon ukazuje, že pořádek nemůže povstát náhodně. Tendence je opačná. Přesto však evoluční teorie učí, že živé organismy povstaly náhodou. Je na čase, aby se evolucionisté vypořádali s tímto problémem. Pokusy překonat nějak tuto potíž jsou bezvýsledné. Je na čase, aby připustili, že jejich teorie je v rozporu se všemi ověřenými zákony vědy.

Dodatek č. 2 – Stáří hvězd

Jak mohou být hvězdy pouze několik tisíc let staré? Vždyť jsou jistě tak daleko, že jejich světlu trvalo miliardy let, aby dosáhlo Země. Často slyším tuto otázku, ale tazatelé si neuvědomují, že přemýšlí v evolučních rovinách. Předpokládají, že v důsledku evolučního procesu hvězdy získaly v jisté době určitou energii a začaly vyzářovat světelné paprsky, které pak cestovaly miliardy let prostorem až k nám. Bible říká něco jiného. V Genesis 1,17 se říká, že slunce, měsíc a hvězdy byly stvořeny, „aby svítily na Zemi“. Zřejmý závěr je ten, že se tak stalo okamžitě. Jinými slovy: Bůh stvořil hvězdy se světlem již dopadajícím na Zemi! Je důležité povšimnout si, že žádný vědecký důkaz není proti tomu. Vědci neviděli nikdy vyvíjet se hvězdu. Jejich teorie o tom, jak vznikly hvězdy, jsou čistě spekulativní, ačkoliv při čtení moderních knih o astronomii si to nikdo neuvědomí.

Nechceme popírat, že jsou zde některé věci ve vesmíru, které kreacionisté musí vysvětlit. Např. existence supernov (hvězdy, které explodovaly) v patrně velkých vzdálenostech. Je několik hypotéz, které celkem rozumně pojednávají o tomto problému. Např. pro zhrubé pochopení viz knihu „Science and Creation“ od W. Boardmana, E. Koonta a H. Morrise. Měli bychom připomenout, že uváděné obrovské vzdálenosti nejsou známy s úplnou jistotou. Tento fakt je zobrazen rozparem kolem umístění kvasarů ve vesmíru. Zatímco většina astronomů věří, že tyto objekty jsou asi 10 miliard světelných let daleko, jiní zmiňují, že jsou ve skutečnosti docela blízko. Nedávný důkaz podporující druhé stanovisko je uveden v článku New Scientist (Sv.68, str.513), kde je nám řečeno, že „celá kvasarová teorie je postavena z tak málo přímých důkazů..., že je možné, že všechny tyto teorie jsou chybné.“ Musíme být tedy velmi opatrní, když zvažujeme věky a vzdálenosti uváděné moderní astronomií.

K dalšímu čtení:

The Genesis Flood – Morris, Whitcomb

Implications of Evolution – G. A. Kerkut

Critique of Radiometric Dating – H. Slusher

Origin of the Earth's Magnetic Field – T. Barnes

5. Pravdivá historie člověka

Přítel Jana telefonuje Janovi lehce zneklidněn. „Jendo, říká, za půl hodiny mám čekat na letišti na pana Wonga, ale nemohu. Zdržel jsem se. Myslíš, že bys tam mohl jít místo mne? Pana Wonga neznám a tak ti neřeknu, jak vypadá. Ale jsem si jistý, že ho bez problémů najdeš. Děkuji ti“. Jenda okamžitě vyšel, ale byl zneklidněn. Jak pozná pana Wonga, až přijde na letiště? Začal si v duchu celou situaci představovat. S tímhle jménem to musí být Číňan. Říká-li se mu pan Wong, nebude to chlapec, ale jistě dospělý člověk. Je-li to Číňan, bude mít tmavé vlasy, žlutou pleť, spíše menší postavu a šikmé oči. Když Jan přijel na letiště, pátral po člověku, kterého si představoval. Ženy s rudými vlasy, světlovlasí chlapi, vysocí muži – tihle všichni tu byli, ale žádný tmavovlasý Číňan. Ani po půl hodině nikoho takového nenašel. Náhle veřejný rozhlas oznamoval, že pan Wong čeká u hlavního vchodu. Jan tam spěchal, aby se seznámil s vysokým, světlovlasým Evropanem, který se mu představil jako pan Wong. Jan omluvil panu Wongovi přítelovu nepřítomnost i své vlastní zpoždění a uvědomil si, že jeho původní teorie o tomto muži byla beznadějně vzdálená skutečnosti, a že ve skutečnosti zmařila jeho pátrání.

Tato povídka ukazuje, jakým způsobem vědec pracuje. Když začne řešit problém, nemůže prostě zvažovat všechny skutečnosti, které se tohoto problému týkají. Podobně jako Jan se na letišti nemohl ptát všech lidí, jestli jsou pan Wong. Vědec prostě formuje teorii a potom – jako Jan, ji ověřuje. Jestliže všechny důkazy ukazují, že teorie je špatná, je čestné, aby vědec tuto teorii opustil a vytvořil novou, lépe se shodující se skutečností. Bylo by rozumné, aby po setkání s panem Wongem Jan stále ještě lpěl na tom, že je to Číňan? Když byla evoluce popře formulována, některým vědcům se zdála rozumná a začali ji ověřovat. Avšak 140 let shromažďování důkazů ukázalo, že tato teorie je ve skutečnosti nepřijatelná. Naproti tomu důkazy potvrzují ranou historii Země tak, jak to učí Bible. Nemyslím jenom, že učení Bible je jednoduše jiná možná teorie, vedle evoluční. Věřím, že učení Bible je pravdivé. Předpokládám, že kdyby nekřesťanští vědci přijali biblickou teorii alespoň jako alternativní, zjistili by, že se shoduje se skutečnostmi, na rozdíl od evoluční teorie. V této poslední kapitole chci ukázat, jak zvěst Bible lépe vysvětluje daná fakta. Biblická zpráva o historii Země může být rozdělena na čtyři oddíly:

1. **Stvořitelství týden**
2. **Období mezi pádem a potopou**
3. **Potopa**
4. **Období od potopy až dodnes**

1. Stvořitelství týden

Bible nám říká, že na počátku stvořil Bůh nebe a Zemi. V té době Země byla pokryta vodou a Bůh vytvořil světlo nezávisle na slunci, které ještě nebylo stvořeno. Obsah druhého dne zahrnuje jednu zajímavou a důležitou událost, která je často křesťany ignorována. Říká se nám, že Bůh stvořil oblohu uprostřed vod. Ta oddělovala vody, které byly nad klenbou od vod, které byly pod ní. Nejčastější vysvětlení říká, že zatímco zde byl oceán, pokrývající celou zemi, byla zde ještě nad zemskou atmosférou vrstva vody v podobě vodní páry. Tato vodní pára se vyznačuje důležitou vlastností, jak uvidíme později. Třetího dne Bůh shromáždil vody na Zemi na jedno místo a ukázala se suchá země. Je jasné tedy, že zde byl jeden oceán a zbytek byla suchá země. Z toho vyplývá, že na Zemi bylo mnohem méně vody než dnes. Třetího dne stvořil Bůh vegetaci a všechny druhy rostlin nesoucí semeno. Takže rostliny byly vytvořeny dříve než slunce, což se neshoduje s teorií evoluce. Čtvrtého dne Bůh stvořil slunce, měsíc a hvězdy. Pátého dne bylo vytvořeno mnoho druhů zvířat – ptáci, motýli, létající ještěři, netopýři a mořští živočichové. Šestého dne Bůh vytvořil zemská zvířata a konečně člověka. Bůh řekl Adamovi, že bude jíst všechny rostliny; byl tedy vegetarián. A Bůh viděl, že vše co učinil, bylo velmi dobré. (Gn 1.kap.)

Co přesně Bůh viděl, jaké byly podmínky na Zemi v této pradávce době? Abychom to mohli zodpovědět, je nutné si uvědomit, že Bůh stvořil druhého dne vodní baldachýn, a jak jsme viděli, taková vrstva vody pořádně ovlivňovala podmínky na Zemi. Tato vrstva páry způsobovala mírné, teplé, subtropické podnebí po celé Zemi bez výkyvů teplot na rovníku nebo pólech. Bible nám říká, že v této době na Zemi nepršelo. Nicméně byla zde hojnost vody. Bylo zde mnoho řek a zdá se, že byly napájeny podzemními prameny vod. Takové podmínky byly ideální pro růst rostlin a Země musela být pokryta bujnou vegetací. Stromy a květiny musely hojně růst zvláště proto, že v růstu nebyly omezovány žádným plevelem. Ovoce a zelenina byly k okamžitému a snadnému použití pro potravu člověka i každého zvířete. Tudiž Země mohla uživit mnoho druhů zvířat ve velkých množstvích. Teplé řeky a moře se hemžily rybami a vodními živočichy. Je-li toto obraz, který Bible vykresluje, jaké jsou vědecké důkazy pro tyto dávné zemské podmínky?

1) Je zde jasný důkaz, že v určité době měla Země univerzálně příznivé, teplé subtropické podnebí. Jenom namátkou uvedme několik případů z mnoha: Koráli, kteří jsou dnes omezeni pouze na vodu nejméně tak asi 20°C teplou, kdysi vyrůstali poblíž pólů – byli zde nalezeni zkamenělí koráli. Uhelná ložiska jsou též poblíž pólů, což ukazuje na bohatou subtropickou vegetaci, která kdysi rostla. Zvířata, která jsou dnes známa jen z teplých krajín, jsou nalézána v pozůstatcích po celé Zemi. Pozůstatky dinosaurů, těchto studenokrevných zvířat vyžadujících teplé podnebí, jsou nalézány skutečně všude. Zmrzlí mamuti na Sibiři mají v tlamách zbytky rostlin, rostoucích dnes v teplých oblastech. Tato zvířata žila tehdy v teplém podnebí. Důkazy tohoto celosvětového podnebí jsou tak hojné, že vědci tuto skutečnost obecně přijímají. Pro evolucionisty to však znamená velký problém, ale může to být snadno vysvětleno existencí obalu z vodní páry. Další důkaz tohoto obalu vyplynul ze studia isotropního helia v současné atmosféře.

2) Je zde důkaz, že hladina moře byla kdysi relativně nižší vzhledem k povrchu Země, než je tomu dnes. Např. některé ostrovy, které jsou dnes přes tisíc metrů pod hladinou oceánu, byly zřejmě kdysi nad hladinou. Některé velké kaňony jdou až do oceánu, jako pokračující suchozemská údolí řek, které zde dříve protékaly; abychom uvedli alespoň jeden příklad: Asi 500 km od ústí řeky Hudson (New York) až ke kraji kontinentálního šelfu se táhne podmořský kaňon. Jasný závěr vyvozený z těchto zatopených údolí je ten, že kdysi protékala normální řeka nad mořskou úroveň.

3) Máme silný důkaz, že jak vegetace, tak i zvířena byly kdysi mnohem hojnější. Uhlí, nafta a zemní plyn jsou dnes na celé zemi známy v obrovských množstvích, což svědčí o hojnosti dávného života. Ohromné množství zkamenělých zvířat také hovoří pro hojně obydlenou zemi. Již jsme se zmínili, že Bůh dal člověku povolení jíst pouze ovoce a zeleninu a je zajímavé si povšimnout, že základní uspořádání lidského chrupe je uspořádání býložravce, tj. tvora, který se živí rostlinami. Jaký opravdu nádherný svět to byl! Stálá teplota, hojnost potravy, žádné těžkosti s podnebí, plevelem nebo infekcemi všeho druhu. Na zemi neexistovaly žádné choroby a bakterie, které existovaly, byly pro člověka všechny užitečné. (Jak je to ve skutečnosti s většinou ještě dnes). Smrt a rozklad byly neznámé. Adam nebyl určen k umírání a neměl vidět kolem sebe smrt. Svět, který Bůh stvořil, byl velmi dobrý. A k těmto všem materiálním darům se Adam a Eva těšili stále Boží přítomnosti. Bylo to tedy naprosto neočekávané a nerozumné, že Adam toto všechno odhodil tím, že v pokušení zhrěšil proti Bohu. Výsledkem Adamovy neposlušnosti a vzpoury byla Boží kletba vynesena nad jeho nádherným stvořením.

2. Období mezi pádem a potopou

Adamův pád přinesl na svět smrt. Najednou člověk zjistil, že plevele a nákazy stěžují zemědělství, choroby zhoršují jeho zdraví a stárnutí ovlivňuje jeho tělo. Druhý zákon termodynamiky začal působit a svět se ocitl v poutech rozpadu a zmaru. Nicméně je pravděpodobné, že obal vodní páry byl na svém místě mnohá staletí a výsledkem byla bujná vegetace a podnebí, které mohlo trvat na dlouhou dobu. Vodní obal měl též ochranný účinek. Pohlcoval kosmické ionizační záření a ochraňoval tak člověka od jeho účinků. Po všech stránkách svět i v okamžiku po pádu byl mnohem příjemnějším místem k životu než ten, ve kterém dnes žijeme. Nádherné podnebí a jen málo přírodních nebezpečí znamenalo, že člověk byl celkově zdravý tvor. To částečně souvisí se skutečností, že se dožíval vysokého věku. Bible nám říká, že průměrný lidský věk byl 900 let.

Občas si s tím křesťané nevěděli rady, ale není žádný důvod o tom pochybovat. Podmínky na zemi v těch dobách byly mnohem prospěšnější k dlouhému životu. Nadto zprávy o lidech, dožívajících se dlouhého věku, nejsou omezeny jenom na Bibli. Vyskytují se v písemnictví a tradicích téměř všech starověkých národů. Egypt, Persie, Indie a Řecko mají své tradice o velké délce života během předchozích věků. Později budeme uvažovat nad důvody, proč dlouhověkost byla ztracena. Nyní si jen stačí uvědomit, že jsou zde historické důkazy podporující biblickou zprávu a žádné vědecké důkazy proti. Je tragické, že lidé, tolik materiálně od Boha požehnaní, se vydali jeho hněvu svým špatným chováním a vzrůstající hříšností. To, že se člověk úplně odřekl Boha a jeho měřítek nakonec způsobilo strašný soud. Zůstal jen jeden člověk, který se bál Boha a sloužil mu – Noe. Bůh tudíž určil, aby Noe a jeho rodina byli zachráněni od přicházejících strašlivých událostí.

3. Potopa

Jak snadno se díváme na potopu. A přece událost toho roku nás ovlivňuje. Podnebí celé Země bylo změněno, vulkanická seismická činnost dneška se začala tehdy. Délka lidského života byla omezena na jednu desetinu původní délky (přibližně). Jak a proč k těm věcem došlo? Musíme si připomenout, že před potopou člověk nikdy neviděl déšť. Teplé podnebí bylo závislé na vrstvě vodní páry nad zemskou atmosférou. Při Božím soudu nad Zemí se pravděpodobně z Boží iniciativy tento obal zhroutil. To je asi to, co Bible míní výrokem, že okna do nebes byla otevřena a dravé proudy padaly na Zem 40 dní. Nejen to, ale i obrovské množství podzemní vody vytrysklo na zem a do oceánů. Tím je míněno, že pořádné množství vody se shromáždilo na Zemi, takže i nejvyšší hory těch dní byly alespoň 7 metrů pod vodou. Jaké máme důkazy, že k takové potopě skutečně došlo? Důkazy hojně a šokující – tak četné, že je těžké rozhodnout, čím začít.

Jeden z důkazů je **historický**. Ve všech částech světa nalézáme tradice, hovořící o velké potopě, která kdysi pokryla Zemi a zničila vše kromě nepatrného zbytku lidí. Mnoho z těchto tradic hovoří o velkém korábu, ve kterém se zachránilo několik lidí, zvířata a který konečně přistál na nějaké hoře. (Poz. - Koráb je průběžně hledán různými expedicemi a je mnoho nepřímých důkazů, že leží pohřben asi 2-3 tisíce metrů vysoko pod sněhovou pokrývkou Araratu.)

Důkaz, na který se zde soustředíme, je **vědecký**. Přes popírání geologů a evolucionistů nálezy geologie a paleontologie ukazují neotřesitelně na velkou katastrofu. Důkazy můžeme shrnout do čtyř hlavních odstavců.

1. Alespoň 3/4 zemského povrchu, včetně vrcholků většiny hor, jsou pokryty sedimentárními (usazeninovými) skalami. Sediment (usazenina) musel být dopraven a uložen zřejmě z některých předchozích míst (erozí). To je přesně to, co se stalo během potopy. Mnoho důkazů ukazuje, že tyto silné vrstvy usazenin byly uloženy během velmi krátké doby a ne postupně během milionů let. Mnoho zkamenělých zvířat a kmenů stromů nalézáme napříč několika geologických vrstev. Jsou prostoupeny vrstvami silnými často více než 6 metrů. Vrchní část těchto „polystrátových“ zkamenělin je stejně dobře zachována jako spodní, což ukazuje, že celé zvíře nebo stromy byly pohřbeny v krátké době rychle se tvořícími vrstvami usazenin. V některých částech USA jsou nalézány ohromní zamrzlé plazi, pohřbeni tímto způsobem. Jestliže usazování probíhalo současnou rychlostí, trvalo by 5 tisíc let, aby tato zvířata byla pohřbena. Poblíž Edinburgu byl nalezen zkamenělý strom. Je asi 24 metrů dlouhý a protíná deset nebo 12 rozličných vrstev. Z jeho pravidelného zkamenění je zřejmé, že byl pohřben náhle.
2. Nálezy zkamenělin dokazují historickou pravdivost potopy. Neuvěřitelně obrovské množství zkamenělin bylo postupně nalezeno a právě ony podmínky při potopě musely být ideální k tomu, aby se vytvořily tyto zkameněliny. Tvor musí být totiž rychle pohřben v usazenině, jestliže má zkamenět, a ne být rozložen nebo sežrán dravci. Náhlá smrt zmrzlých mamutů, vymření dinosaurů a mnoho zkamenělých rybích skořápek – to vše ukazuje na náhlou smrt – to jsou skutečnosti, které vypovídají o hrozných katastrofě typu potopy.
3. Studium uhlí poskytuje důkaz potopy. Mnoho faktů naznačuje, že uhelná ložiska byla vytvořena vegetací vyrvanou a znovu nakupenou vodami potopy mnohem spíše, než hromaděním rašelinišť, jak věří evolucionisté. Byly např. nalezeny kmeny stromů ve svislé poloze, dlouhé více než 3 metry, v uhelných ložiscích. Některé stromy byly nalezeny vršky dolů v uhlí, takže nemohly vyrůst na tomto místě. Zkameněliny mořských živočichů byly nalezeny rovněž pohřbeny v uhlí. Stejně tak bludné skalní kameny, které mohly být dopraveny pouze z velké vzdálenosti. Ještě další předměty byly nalezeny v uhlí, což nelze vysvětlit „rašelinovou“ teorií. Např. 25 cm dlouhý osmikarátový zlatý řetěz, železný hrnc a lidská lebka. To jsou důkazy, že v době, kdy se tvořilo uhlí, byla už lidská civilizace.
4. Posloupnost, ve které nalézáme zkameněliny, odpovídá potopě. Nalézáme tyto tvory pohřbené v usazeninách v obecném pořadí, které bychom očekávali, když by je potopa pohřbila. Katastrofa by nejprve zasáhla mořské živočichy žijící poblíž mořského dna. Jak byly protrženy obrovské studnice vod, tato zvířata byla zabita a pohřbena troskami. Čím jednodušší organismy, tím menší naděje uniknout svému osudu rychlým přesunem, nebo nějakou důmyslností. V nejnižších úrovních usazených skal budeme tedy očekávat zbytky jednoduchých bezobratlých živočichů. A tak tomu skutečně je. Obratlovci jsou naproti tomu složitější skupinou zvířat, schopnou rychlejšího pohybu a lépe vybavenou uniknout prvnímu přívalu potopy. První obratlovci, kteří by podleli, by zřejmě byly ryby, z nichž mnohé žily v mělkých lagunách a jezerech. Umíme si představit, když potopa silila a dravé proudy valily obrovská množství usazenin do jezer, jak byly pohřbeny zabití ryby. Článek z „Reader's Digest“ (Květen 1972) ukazuje jasně, že se něco takového stalo. Popisuje pahorkaté místo v Itálii, kde bylo nalezeno 100 000 zkamenělých ryb. „Dnes je Fishery 600 m nad mořskou hladinou v zářící krajině, s pokojnou lagunou zařezávající se do písčitého pobřeží ve stínu vysokých palem a s bohatým porostem. Všechny druhy ryb se hemžily v teplé vodě, bohaté na plankton. Potom se něco přihodilo“. Pisatel říká, že neví, co to bylo, co způsobilo, že ryby náhle zemřely a zkameněly. My však si dobře dovedeme představit, jak potopa přinesla obrovské usazeniny a způsobila tuto situaci. Povšimněte si také, že podmínky, které pisatel popisuje před událostí, jsou typicky předpotopní.

Vody potopy stoupaly 6 týdnů než pokryly celou Zemi. Zatímco mořští tvorové zemřeli první, zemští živočichové byli ve snazší pozici uniknout. Ustupovali vodám, jak to jen šlo. Obojživelníci, kteří nejsou příliš pohybliví a bývají vodě nejbliže, byli zaskočeni dříve. Plazi by měli trochu lepší šanci, ale protože nejsou nějak příliš pohybliví, brzo se také utopili. Savci mohou relativně rychle utíkat, a tak byli schopni odolávat poměrně dlouho. Člověk by se ovšem snažil použít prostředky záchrany a mnozí zřejmě se udrželi do posledního okamžiku, než voda pokryla celou Zem. V tomto obecném pořádku bychom očekávali, že nalezneme zkameněliny ve skalách: mořské bezobratlé, nad nimi ryby, obojživelníky, plazy, savce člověka. Ve skutečnosti je toto pořadí, ve kterém jsou skutečně nalézány zkameněliny. Evolucionisté se mylně domnívají, že toto pořadí ukazuje na vývoj života od jednoduchých organismů k člověku. Avšak obráží to pouze zvyšující se schopnost uniknout potopě. Ve své základní podstatě byla však potopa chaotickou a neuspořádanou událostí a nutně nás vede ke dvěma závěrům:

1. Nebudeme překvapeni, že ze shora uvedeného pořadí budou mnohé výjimky.
2. Očekávali bychom, že nenalezneme kompletní pořadí na žádném místě. Skutečnosti odpovídají těmto závěrům, ačkoliv pro teorii evoluce je to nevysvětlitelné. Těžko by někdo unikl tak hrozných katastrofě, kdyby mu Bůh neposkytl ochranu, a tak všichni lidé na tváři Země zemřeli, kromě Noema a jeho rodiny. Bůh pak způsobil, aby vody opadly. Je možné, že hory byly

vyzdviženy a dna oceánů poklesla pod obrovským množstvím vody. Pak bylo možné Noemovi vyjít z korábu a začít nový život.

4. Období od potopy až dodnes

S jakým rozdílným světem se Noe setkal. Neodvratně pryč bylo mírné podnebí, které znal. Na rovníku nyní bylo vedro a póly se prudce pokryly ledem. Náhlá ztráta obalu vodní páry měla takový účinek, že mohla začít velká doba ledová. Obal z vodní páry více nepohlcoval nebezpečné kosmické záření a Noe a jeho rodina začali podléhat mutacím genetického materiálu v buňkách svých těl. Tento účinek se hromadil v dalších generacích a spolu s těžšími podmínkami života vyústil ve zkracování lidského života. Po množství generací toto zkracování lidského života dosáhlo úrovně menší než jedna desetina života před potopou. Bůh věděl, že pro člověka tento nový typ země bude méně příznivý. Žít s předpotopní stravou by bylo obtížné. Bůh řekl, že nyní může jíst stejně tak maso jako zeleninu a ovoce. Strašný soud potopou způsobený hříchy lidstva, nás ovlivňuje dodnes. Mnoho druhů zvířat a rostlin vymřelo. Není již tak snadné zajistit potravu. Existují vulkány a zemětřesení. Podnebí bývá často nehostinné a nebezpečné. Délka našeho života byla radikálně omezena. A to vše kvůli hříchu.

V těchto pěti studiích jsem chtěla ukázat, že vědecké důkazy plně podporují Bibli a odporují teorii evoluce. Proč se tedy většina vědců této hypotézy stále drží a někteří se i posmívají těm, kteří věří Bibli? Bůh tuto otázku odpověděl a před touto situací nás již předem varoval. V následujícím oddílu nám Bible říká o hrozném konci, jak těch, kteří mu vzdorují, tak jejich nesmyslných teorií. 2.kniha apoštola Petra, 3. kapitola, říká:

„Především vám chci říci, že ke konci dnů přijdou posměvači, kteří žijí, jak se jim zachce, a budou se posmívat: kde je ten jeho zaslíbený příchod? Od té doby, co zesnuli otcové, všechno zůstává tak, jak to bylo od počátku stvoření. Těm, kdo toto tvrdí, zůstává utajeno, že dávná nebesa i Země byly vyvolány slovem Božím z vody a před vodou ochráněny. Vodou byl také tehdejší svět zatopen a tak zahynul. Týmž slovem jsou udržována nynější nebesa a země, dokud nebudou zničena ohněm. Bůh je ponechal do dne soudu a záhuby bezbožných lidí. Ale tato jedna věc kéž vám nezůstane skryta, milovaní, že jeden den je u Pána jako tisíc let a tisíc let jako jeden den. Pán neotálí splnit svá zaslíbení, jak si to někteří vykládají, nýbrž má s námi trpělivost, protože si nepřeje, aby někdo zahynul, ale chce, aby všichni dospěli k pokání. Den Páně přijde jako přichází zloděj. Tehdy nebesa s rachotem zaniknou a vesmír se žářem roztaví a země se všemi lidskými činy bude postavena před soud.“

„Když se tedy toto vše rozplyne, jak svatě a zbožně musíte žít vy, kteří dychtivě očekáváte příchod Božího dne! V něm se nebesa roztaví v ohni a prvky se rozpustí žářem. Podle jeho slibu čekáme nové nebe a novou zemi, ve kterých přebývá spravedlnost“.

Pavel Kábrt, hlasová schránka: 602 304 879, e-mail: pavelkabrt@seznam.cz

Nabízím zdarma literaturu, články na disketách i CD. Také rozhovor, vyučování nebo přednášky na jistě zajímavá a životně důležitá témata, která se týkají především těchto tří oblastí:

Chemické evoluce a vysvětlení, proč se život nemůže samovolně vytvořit z neživé hmoty
Tragických Darwinových omylů a jejich hrozných důsledků na náš život

Křesťanského společenského chování: jak se chovat třeba na návštěvě, u jídla, počítače apod. – abychom neodpuzovali

Velmi mnoho informací existuje na internetu. Zde je několik webových adres:

v češtině: <http://memento.junweb.cz>, www.kabrt.hewer.cz, www.hcjb.cz (O stvoření), <http://evoluce.eljoy.net>;
v angličtině: <http://www.icr.org> (=ICR), www.creationresearch.org (=CRS), www.csm.org.uk,
www.biblediscoveries.com, www.creationists.org, www.answersingenesis.org (=AiG), www.creationism.org,
www.trueorigin.org, www.kolbecenter.org, www.wasdarwinwrong.com, www.wasdarwinright.com,
www.creationscience.com

V Praze dne 20. 12. 2003